

சிவதொண்டன்

எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்

மலர் 82

இதழ் 5 - 6

விளம்பி ஸ்ரீ சித்திரை - வைகாசி (2018 மே - யூன்)

எண்ணுதலாம் செல்வம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கண்ணுதலான் வெண்ணீற்றான் கமழ்சடையான் விடையேறி
பெண்ணிதமா முருவத்தான் பிஞ்சுகன்பேர் பலவுடையான்
விண்ணுதலாத் தோன்றியசீர்ப் பிரமபுரந் தொழவிரும்பி
எண்ணுதலாஞ் செல்வத்தை யியல்பாக வறிந்தோமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

- திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்

பொழிப்புரை :

நுதல் விழியனும், வெண்ணீறு அணிந்தவனும் மணம் கமழும்
சடையினனும், விடையேறி வருபவனும், இனிய பெண்ணொடு கூடிய
உருவத்தினனும், பிஞ்சுகனும், பேர்பல உடையவனும் ஆகிய சிவபிரான்
எழுந்தருளிய விண்ணோரால் கருதப்படுமாறு தோன்றியபுகழ் உடைய
பிரமபுரத்தைத் எண்ணித் தொழவிரும்பும் நாம் இயல்பாக அறிந்துள்ள
புண்ணியம் பெற்றுள்ளோம்.

சிவதொண்டன் நிலையம் - யாழ்ப்பாணம்

சிவதொண்டன் நிலையம் - யாழ்ப்பாணம்

அறிக்கை

பொருள்	காலம்	நாள்	நேரம்	இடம்
யாகம்	06.05.2018 03.06.2018	ஞாயிறு ஞாயிறு	காலை 8.00 மணிமுதல்	சிவதொண்டன் நிலையம் யாழ்ப்பாணம்
ஆயிலியம்	21.05.2018 17.06.2018	திங்கள் ஞாயிறு	நண்பகல்	யாழ்ப்பாணம் சிவதொண்டன் நிலையம் கொழும்புத்துறை
			பிற்பகல்	செங்கலடி சிவதொண்டன் நிலையம்

யொருளடக்கம்

விடயம்

- 1) திருக்கூட்டச் சிறப்பு
- 2) மருவினிய மலர்பாதம்
- 3) சேக்கிழார் பரவிய அப்பரடிகள்
- 4) தொண்டு
- 5) திருக்களிற்றுப்பாடியாரில் காணும் திருத்தொண்டர்கள்
- 6) நான்கண்ட ஞானி
- 7) மௌனநிலையில் மனத்தை நிறுத்தும் மந்திரம்
- 8) நற்றவத்தோரே நம் துணை
- 9) நற்சிந்தனை
- 10) Natchinthanai
- 11) The Saiva Saints
- 12) The Amritanubhav

பக்கம்

- 1
- 2
- 3
- 5
- 8
- 10
- 14
- 19
- 21
- 23
- 24
- 25

எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்

மலர் : 82

விளம்பி ஹ சித்திரை - வைகாசி (2018 மே - யூன்)

தீழ் : 5 - 6

உ
சிவபயம்

திருக்கூட்டச் சிறப்பு

பூதநாயகர் புற்று இடம் கொண்டவர்
ஆதி தேவர் அமர்ந்த பூங் கோயிலிற்
சோதி மாமணி நீள் சுடர் முன்றில் சூழ்
மூதெயில் திருவாயில் முன்னாயது.

பூவார் திசை முகன் இந்திரன் பூ மிசை
மாவாழ் அகலத்து மால் முதல் வானவர்
ஓவாது எவரும் நிறைந்து உள்ளது
தேவா சிரியன் எனுந் திருக் காவணம்.

அரந்தை தீர்க்கும் அடியவர் மேனிமேல்
நிரந்த நீற்று ஒளியால் நிறை தூய்மையால்
புரந்த அஞ்சு எழுத்து ஓசை பொலிதலால்
புரந்த ஆயிரம் பாற்கடல் போல்வது.

அகில காரணர் தாள் பணிவார்கள் தாம்
அகில லோகமும் ஆளற்கு உரியர் என்று
அகில லோகத்து உளார்கள் அடைதலின்
அகில லோகமும் போல்வத தனிடை.

அத்தர் வேண்டி முன் ஆண்டவர் அன்பினால்
மெய்த் தழைந்து விதிர்ப்புறு சிந்தையார்
கைத் திருத் தொண்டு செய்கடப் பாட்டினார்
இத்திறத்தவர் அன்றியும் எண்ணிலார்.

மாசிலாத மணி திகழ் மேனி மேல்
பூசுந்நீறு போல் உள்ளும் புனிதர்கள்

தேசினால் எத் திசையும் விளக்கினார்
பேச ஒண்ணாப் பெருமை பிறங்கினார்.

பூதம் ஐந்தும் நிலையிற் கலங்கினும்
மாதோர் பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார்
ஓது காதல் உறைப்பின் நெறி நின்றார்
கோதிலாத குணப் பெருங் குன்றனார்.

கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்
ஓடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்.

ஆரம் கண்டிகை ஆடையும் கந்தையே
பாரம் ஈசன் பணி அலாது ஒன்று இலார்
ஈர அன்பினர் யாதுங் குறைவு இலார்
வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ?

வேண்டு மாறு விருப்பும் வேடத்தர்
தாண்டவப் பெருமான் தனித் தொண்டர்கள்
நீண்ட தொல் புகழார் தம் நிலைமையை
ஈண்டு வாழ்த்துகேன் என்னறிந்து ஏத்துகேன்.

இந்த மாதவர் கூட்டத்தை எம்பிரான்
அந்தம் இல் புகழ் ஆலால சுந்தரன்
சுந்தரத் திருத் தொண்டத் தொகைத் தமிழ்
வந்து பாடிய வண்ணம் உரை செய்வாம்.

- பெரியபுராணம்

மருவினிய மலர்ப்பாதம்

உயிர்கள் அன்பால் பொருந்துதற்குரிய இறைவனின் இனிய மலரணைய திருவடிகள் என்பது இதன் பொருளாகும். இவ்வரிய தொடர் திருவாசகத்தில், 'திருஞ்சுறவு' எனும் தலைப்பின்கீழ் அமைந்துள்ளதாகும். தன்னடைந்தார்க்கு இனியனாய் இன்னருள் சுரந்திடும் திருவிடைமருதூர்ப் பெருமானை, அடிகள் இப்பாடலில் போற்றி மகிழ்கிறார். இவ்வாறு, இடை மருதூர்ப் பெருமானைத் திருவாசகத்தில் போற்றி மகிழும் இடங்கள் ஐந்தாம், அவ்வரிய திருவாக்குகள்:

"மருவினிய மலர்ப்பாதம் மனத்தில் வளர்ந்துள்ளருகத்
தெருவிதொறும் மிக அலறிச் சிவபெருமானென்றேத்திப்
பருகியநின் பரங்கருணைத் தடங்கடலில் படிவாமா(று)
அருளெனுக்கு இங்கு இடைமருதே இடங்கொண்ட
அம்மானே"

"இடைமருது அதனில் ஈண்ட இருந்து
படிமப் பாதம் வைத்த அப்பரிசும்"

"இடைமருது உறையும் எந்தாய் போற்றி
சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி"

"அந்த இடை மருதில் ஆனந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ"

"கோன்தங்கு இடைமருது பாடிக் குலமஞ்சை
போன்று அங்கு அனநடையீர் பொன்னரசல்
ஆடாமோ."

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய திரு ஆவடுதுறை, திருவாழ்கொளிபுத்தூர் திருப்பதிகங்களும், திருநாவுக்கரசு பெருமான் அருளிய திருவடித் திருத்தாண்டகம், திருஐயாறு, திருமாற்பேறு, திருஇன்னம்பர் ஆகிய திருப்பதிகளுக்கான திருவிருத்தங்களும் பெருமானின் திருவடிகளைப் பதிகம் முழுவதும் போற்றிய பாங்கில் அமைந்துள்ளமை ஈண்டு நினைவுறத்தக்கதாகும். இவ்வரிய திருவடி மலர்களை, மீதூர்ந்த அன்பினால் போற்றா ஞானியர்கள் எவரும் இலர்.

'வாலறிவன் நற்றான்', 'மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி', தனக்குவமை இல்லாதான் தான், வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்அடி, எண்குணத்தான் தான், இறைவன் அடி என திருவள்ளுவப் பெருமான் தாம் அருளிய கடவுள் வாழ்த்தில் ஏழு திருக்குறள்களில் இறைவனின் இனிய திருவடி மலர்களைப் போற்றி மகிழ்கின்றார். 'சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு, நலம்புரி கொள்கைப் புலம் புரிந்து உறையும் செலவு நீ நயந்தனையாயின், இன்னே பெறுதி' எனத் திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகப்பெருமான் திருவடி மலர்களுக்கு நம்மனோரை ஆற்றுப்படுத்தி மகிழ்கின்றார் நக்கீரர்.

'நண்ணரிய சீவானந்த ஞான வடிவேயாகி,
அண்ணலார் சேவடிக்கீழ் ஆண்ட அரக அயர்ந்தார்' என நாவரசர் திருவடிப்பேறு அடைந்தமையைக் குறித்துக் காட்டி மகிழ்விக்கும் சேக்கிழார் தாம் அருளியிருக்கும் திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தொடங்குங்கால், 'அம்பலத்து ஆடுவான், மலர் சீலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்' எனத்தாமும் போற்றி மகிழ்கின்றார்.

கல்லால் நிழன்மலை

வில்லார் அருளிய

பொல்லார் இணைமலர்

நல்லார் புனைவரே.

எனப் பொல்லாப் பிள்ளையார் திருவடிகளைப் போற்றியவாறே சிவஞானபோத அருள்நூலை தொடங்குகின்றார் மெய்கண்டார். எனவே போக பூமியினில் இருந்து வாழும் நாம், ஏகமாக இன்பசித்தி அடையவேண்டுமாயின், இக்கனம் பூமியினில் ஆகமமானது கொண்டு இறைவனின் திருவடி மலர்களை நினைந்தும், போற்றியும் வணங்கியும் மகிழ்தலையே கடப்பாடாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது ஒரு தலை.

எட்டாம் திருமுறையாகிய திருவாசகத்தையும் திருக்கோவை யாரையும் அருளிய மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இறையடி அடைந்தது மகர விண் மீனோடு கூடிய ஆனித் திங்களாகும். இந்நன்னாளில், மணி வாசகப் பெருமான் தம் உடலும், உயிரும், பொருந்த இறைவனின் திருவடிகளைப் போற்றி மகிழ்ந்த பாங்கை திருவாசகம் முழுவதும் கண்டு மகிழலாம்.

சேக்கிழார் பரவிய அப்பரடிகள்

"மண்பரவும் பெருங்கீர்த்தி வாசீசர்" என்று அப்பரடிகளைச் சேக்கிழார் போற்றுகின்றார். சிவநெறியின் கொள்கைகளின் உருவாக ஒளியாக விளங்கும் அப்பர் பெருமானைச் சேக்கிழார் பெருமான் பரவும் வகையில் சிவ சமயத்தின் உண்மைகளை உலகவர்க்கு உணர்த்தி அவர்களை உய்விக்கின்றார். சமய நெறிக்கு உயிர் அதன் கோட்பாடுகளே. எனினும், அக்கோட்பாடுகளை மக்கள் போற்றவும் பின்பற்றவும் சமயத் தலைவர்களின் ஒழுக்கமும் உயர் பண்புகளும், மெய் வரலாறுகளும், வண்மைகளும் (தியாகம்) இன்றியமையாதனவாகும். ஒரு சமயத்தின் பெருமையும், அருமையும், அச்சமயத் தலைவர்களின் மாண்புகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு இயல்வதாம். இச்சிறப்புக்களால் நிறைந்த "மெய்த்தவத்து மேலோராம்" அப்பரை - அவர்தம் தெய்வத்தன்மையினை அவர்தம் வரலாற்றில் சேக்கிழார் காட்டிப் பரவும் திறங்களில் ஒரு சிலவற்றை இங்கு காண்போம்.

மக்களை, வாழ்வாங்கு வாழச்செய்து தெய்வமாக்கும் தொண்டுகள் பலவாம். அவற்றில் சமயத் தொண்டே முதன்மையானதாகும். ஆகவே தான், அப்பரை அவர் தம் வரலாற்றில் முதற்பாட்டில் சேக்கிழார் "திருத்தொண்டின் நெறி வாழவரு ஞானத் தவ முனிவர்" என்றார்.

சமயத் தலைவர்கட்கும், ஏனைய துறையில் உள்ள தலைவர்கட்கும், அன்பின் அடிப்படையில் எழும் இரக்கமும், அதன் காரணமாக வரும் கொடையிலும் தலைசிறந்தனவாகும். இத் தன்மைகள் பருவத்தேயே நம் அப்பர்ப்பால் அமைந்திருந்தமையைச் சேக்கிழார்,

"காவளர்த்துங் குளந்திடும்
கட்பாடு வழுவாமல்
மேவினர்க்கு வேண்டுவன
மகிழ்ந்தளித்தும் விருந்தளித்தும்
நாவலர்க்கு வளம்பெருக
நல்கியும் நானிலத் துள்ளோர்
யாவருக்குத் தவிராத

ஈகைவினைத் துறை நின்றார்"
என்று குறிப்பிட்டுப் போற்றிப் புகழ்ந்து துதித்துப் பரவினார்.

திருத்தொண்டில் (சமயப்பணியில்) உறைத்து நிற்குந் தவமுடைய தெய்வச் சான்றோர் அதற்கு வாய்ப்பாகத் தூய துறவியராயிருத்தல் பெரும்பான்மை.

அத்தன்மை, இளமை மிக்க அப்பர்ப்பால் விளங்கிய திறத்தினைச் சேக்கிழார் 'அறத்துறந்து' சிறந்தார் எனக் காட்டுகின்றார். உண்மைத் துறவிகளாவார், இறைவன்பால் உறுதியான பத்திமை உடையவராயிருத்தல் வேண்டும். அவ்வகையில் அப்பரை, மண்ணிய அன்புறு பத்தி வடிவான வாசீசர் என்று பரவுகின்றார் சேக்கிழார். அதனாற்றான் பெருமானை நீற்றறையில் இருத்திய போது அவர் ஈண்டு வருந் துயருளவோ ஈசனடியார்க்கு என்று மூண்டமனம் நேர்நோக்கி முதல்வனையே தொழுதிருந்தார் என்கின்றார்.

கடவுளடியார்க்கு உளதாகும் மேலான இயல்புகளில் தலையாயது பணிவுடையேயாகும். தானென்ற முனைப்பற்ற இடத்தே தான் பணிவுப் பண்பு மிகுந்து காணப்பெறும். தான் என்ற முனைப்புடையார்க்கு உலகியற்றுன்பங்களும் பிறவித் துன்பங்களும் உண்டாகும். அத்தன்மை விட்டவரே சிவன் சேவடியாம் வீடுபெறெய்துவர். இவ்வுண்மையைச் சிவஞான போதம் என்னும் சிவநெறிநூல்,

நானவன்என் றெண்ணினர்க்குநாடும் உளம் உண்டாதல்
தான் என ஒன் றின்றியே தானதுவாய் - நான் என ஒன்று
இல்லென்று தானே னனுமவரைத் தன்னடிவைத்து
இல்லென்று தானாம் இறை.

என்று கூறுகின்றது. அப்பர் பெருமான் பால் காணப்பெறும் ஒப்புயர்வற்ற உளமுருக்கும் பண்புகளில் இப்பணிவுப் பண்பே, இணையற்ற தென்பதனைச் சேக்கிழார்பிரான் இவர்தம் வரலாற்றில் பலவிடங்களில் மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவற்றில் தலையாயது அப்பர் அணைய சிவநெறித் தலைவரான திருஞானசம்பந்தர் தமக்கு ஞானப்பாலாட்டிய தம் முயிர்த் தந்தையாராகிய சிவபெருமானைத் தமக்கு "அப்பர்" எனப்போற்றினார். அச் சிவபிரானுக்கு ஒப்பப் பரவும் வகையில் திருநாவுக்கரசரைக் கண்டபோது அவரை "அப்பரே" என்றார். இவ்வாறு தம்மைச் சம்பந்தர் சிறப்புற விளித்துப் போற்றிய போது நம் அப்பர் பெருமான் அதற்கு விடையளிக்கையில் தம்மை "அடியேன்" என்றார்.

அன்றியும் அப்பூதியடிகள் தம்மைத் தெய்வமாகப் போற்றுகின்றார் என்றறிந்த பின்னும், அப்பரடிகள் அவர்க்குத் தம்மை அறிவிக்க நேர்கையில் சிறுமையேன் என்கின்றார். திருஞானசம்பந்தர் இவர்ந்து வந்த பல்லக்கினை "முந்தை வினைப்பயன்" என்று சிந்தை

களிப்புற" த் தாங்கிக்கொண்டு வருகின்றார் நம் அப்பர். ஈதறியாச் சம்பந்தர் அப்பர் தாம் எங்குற்றார்?" என வினவுகையில், நம்பிரான் "ஓப்பரிய தவஞ்செய் தேன். "உம்மடியேன்" "உம்மடிகள் தாங்கிவரும் பெரு வாழ்வு வந்தெய்தப் பெற்றிங்குற்றேன்" என்றார். இவ்வாறுகூறிச் சேக்கிழார் அப்பரடிகளின் பணிவுப் பண்புகளைப் பரவுகின்றார்.

தொண்டினைச் சொல்லால் மனத்தால் செய்தல் எனிது. மெய்யினாற் செய்தல் அரிது. அப்பரடிகள் மெய்யினாலுந் தொண்டாற்றினார். இச்சிறப்பினைச் சேக்கிழார், அப்பரடிகளுக்குச் சிவபெருமான் தந்த பொற்காசு மாற்றுக் குறையாத மாண்பது என்றும், திருஞானசம்பந்தர்க்குக் கொடுத்த பொற்காசு மாற்றுக் குறைந்தது என்றுங் கூறுங்கால்,

"ஈசர் மிழலை இறையவர் பால்
இமயப் பாவை திருமுலைப்பால்
தேசம் உய்ய உண்டவர் தாம்
திருமா மகனார் ஆதலினால்,
காசு வாசி யுடன்பெற்றார்;
கைத்தொண்டாகும் படிமையினால்,
வாசி இல்லாக் காசுபடி
பெற்று வந்தார் வாகீசர்!"

என்று பரவினார். திருக்கோயிலை - மாந்தர் நடமாடும் வீதியினைத் தம் கையால் உழவாரப் பணிபுரிந்த அவ் வள்ளலார் மன்பதை உய்யத் தமிழ்மொழித் தலைவராகி மொழிவேந்தராகி முக்காலத்தவரும் உய்யுமாறு தாண்டகச் சதுரர் ஆகவும் திகழ்ந்தார். மக்கள் எய்தவேண்டிய உண்மைச் செல்வம் வீடுபேறே. அதனை மூவாயிரம் பாடல்களுக்கு மேலும் விரித்துரைத்த இப்பெருமானை, ஞான அரசு என்று சேக்கிழார் பரவி "எல்லையில் சீர் வாகீசர்" என்கின்றார்.

அகவை முதிர்ந்த பருவத்தும் நடையாக நாடெல்லாஞ் சுற்றியது, திருக்கோயில் வழிபாடாற்றியது, செந்தமிழ் மாமறையாம் தேவாரப் பாடல்களை அருளியது, மன்பதை உய்தற்கேயாம் என்பதை விளக்க வந்த சேக்கிழார். நமது பெருமானை "கலை மொழிக்கு நாதர்" என்று கொண்டாடுகின்றார்.

மக்கள் உள்ளத்திருளை நீக்கக் கடவுள் உணர்வு முறுகிக் கண்களில் நீர் பொழிதல் வேண்டும். வாய் இனிய அன்பு மொழிகளால் சிவனைப் புகழ்ந்து போற்றுதல்

வேண்டும். உள்ளம் சிவபிரான் அருளையே சிந்தித்தபடி இருத்தல் வேண்டும். தொண்டு செய்யும் கருவிகளும் வேண்டும். பார்வாழப்பணிசெய்தல் வேண்டும். கடவுள் உணர்வை ஊட்டும் புறக்கோலங்கள் இன்றியமையாது வேண்டும். தமக்கு யாதுந் தேவையில்லாதிருத்தல் வேண்டும். கண்டாரைக் கனிவிக்கும் அருட்பொலிவு மிக்க அழகுத்தோற்றம் வேண்டும். இத்தன்மைகளெல்லாம் நம் பெருமானிடத்துச் சிறந்து விளங்கிய அழகினைச் சேக்கிழாரடிகள்,

"மார்பரப் பொழிகண்ணீர் மழைவாரும்
திருவாடிமும் மதுரவாக்கீல்
சேர்வாகுந் திருவாயில் தீந்தமிழின்
மாலைகளும் செம்பொற் றாளே
சார்வான திருமனமும் உழவாரத்
தனிப்படையும் தாமாக்கிப்
பார்வாழத் திருவீதி பணி செய்து
பணிந்தேத்திப் பரவிச் செல்வார்" (1)

"தரய வெண்ணீறு துதைந்த
பொன்மேனியும் தாழ்வடமும்
நாயகன் சேவடி தைவரு
சிந்தையும் நைந்துருகிப்
பாய்வது போல் அன்புநீர் பொழி
கண்ணும் பதிகச் செஞ்சொல்
மேய செவ்வாயு முடையார்..." (2)

"சிந்தை இடையறா அன்பும்,
திருமேனி தனிவசைவும்,
கந்தை மிகையாய் கருத்துங்
கையுழவாரப் படையும்
வந்திழி கண்ணீர் மழையும்
வடிவீற் பொலி திருநீறும்
அந்தமிலாத் திருவேடத்தரசும்" (3)

என்று பலவாறு சிறப்பித்துத்தம் புலம் சான்ற பாடல்களால் பாடிப் பரவுகின்றார்.

இதுகாறுங் காட்டியவற்றால், மாபெருந் தெய்வத் தலைவர்கட்கு இருக்கவேண்டும். அன்புக்கொடை, தூயதுறவு, பணிவு, கடவுளன்பு, பத்திமை உருக்கம், புலமை, நன்மொழி கூறல், அருட்பொலிவுத் தோற்றம், இறைவன் திருவருளில் உறுதிப்பாடு, தொண்டு முதலியன நம் ஒப்பிலா அப்பரடிகள்பால் விளங்கிய திறத்தினைச் சேக்கிழார் பெருமான் பரவிப்போற்று தலில் சுருக்கங்கருதி ஓரளவே இங்கு கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க!

தொண்டு

தொண்டர்தம் பெருமை

உலகை வாழ்விப்பது தொண்டு. உயிர்களை வாழ்விப்பதும் அதுவே. தொண்டில்லாத வாழ்வு துலங்காது. வாழ்க்கை சிறப்பது தொண்டினால், உள்ளம் சிறப்பது தொண்டினால். உணர்வு தழைப்பது தொண்டினால். தொண்டுடையவர் பெருமை நிலைநிற்கும் பெருமை. அது சொல்லிலும் அடங்காது. 'தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் அரிதே' என்பது ஓளவை அருள்மொழி. தொண்டின் அளவால் மனிதன் உயர்கிறான்.

ஓடும் செம்பொன்னும்

தொண்டு மனப்பாங்கில் நடுவுநிலைமை உண்டு. தூய்மை உண்டு. எதையும் தாங்கும் இதயம் உண்டு. பொன்னானாலும் மண்ணானாலும் பொருளன்று தொண்டர்க்கு. 'ஓடும் செம்பொன்னும் ஓக்கவே நோக்குவர் - வீடும் வேண்டாவிறலின் விளங்கினார்!' என்று இயம்புவர் சேக்கிழார் பெருமான்.

வேள்வியா தொண்டா?

நமது சைவசித்தாந்த நெறியே பரமுத்தி சித்திக்கும் நெறி. இப் பரமுத்திக்குச் சாதனம் சிவஞான மாபும். சிவஞானத்தை வளர்ப்பன சரியை, கிரியை, யோகம் என்றமூன்றுமே.

இந்த மூன்றுமே தமிழ் நாட்டிற் பிறந்த சைவத் தமிழர் மேற்கொள்ள வேண்டிய தொண்டுகளாகும். இந்த மூன்று திறங்களுமே சிவஞானத்தை பயக்க வல்லனவாகும். அன்றி வேள்வி முதலியன சிவஞானத்தைப் பயக்குமென்றால் அறியாக்கூற்றே. வேள்வி முதலாயின முன் பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பானுக்கு அவ்வுண்டியால் வரும் இன்பத்தைப் போன்றே இன்பம் ஈயவல்லன. ஆயினும் சரியைத்தொண்டும் யோக நெறியும் தருகின்ற இன்பமோ பசித்து உண்டு பின்னும் பசித்தலில்லாத தேவர்களுக்கு அமுத உண்டியால் வரும் இன்பம் போன்றது. அமுதம் நரைதிரை மூப்பற்ற நிலைபேற்றைக் கொடுத்து பசியையும் தீர்த்தல் போன்றது இத் தொண்டுகளின் பயன். சிவஞானத்தை பயப்பதோடு மட்டுமன்றிப் பதமுத்தியையும் இத் தொண்டுகள் பயக்கும், இது புனந்துரையன்று. அருளாளர்களின் உண்மைஉரை. திருத்தொண்டர்

புராணத்து முன்னுரையில் நாவலர் பெருமான் அவர்கள் இதனை நன்றாக விளக்கிச் செல்வர்.

தொண்டின் உறைப்பு

உறைப்புள்ள தொண்டு மனமே உலகத்தவரால் போற்றப்படுவது. அதுவே 'நிலையில் திரியாது' என்று வள்ளுவரால் பேசப்பெறுவதாகும்; அது மட்டுமன்றி

"ஊழி பெயர்நீர்தம் தாம் பெயரார் சான்றாண்மைக்கு ஆழி எனப் படுவார்"

என்கிறார் திருவள்ளுவனார். அத்தகைய மன உறுதியைத்தான் 'உறைப்பு' என்கிறது சமயநெறி. 'ஐந்து பூதங்கள் தங்கள் நிலையினின்று கலங்கினும் சிவபிரான் திருவடியே மறவாத காதல், உறைப்பின் நின்ற தொண்டர்' என்று சேக்கிழார் (142) பெருமானார் தொண்டரின் இலக்கணத்தை நன்கு சொல்லிக்காட்டுகிறார்கள்.

திருத்தொண்டத்தொகை

திருவாரூர் செல்கின்ற சுந்தரர் பெருமானார், 'கண்ணுதல் கோயில் தேவாசிரியனாம் காவணத்து' அடியார்கள் பெருமையைப் பார்க்கிறார்கள். 'இவர்க்கு யான் அடியேனாகப் பண்ணுநான்' எந்நான் என்று பரமர்தான் பரவிச் செல்கின்றார்கள். பரவுகின்ற பரவை காதலர்க்குத் தொண்டர் பெருமையைக் கூற முற்படுகின்றான் பெருமான்; அங்கேதான் தொண்டரின் இலக்கணம், பண்பு, பெருமை, ஆற்றல் அனைத்தும் துலங்குகின்றன.

தொண்டர்களின் பெருமையை நோக்கத் தாமே ஒப்பாவார்கள். பேணுதலால் பெருமானைப் பெற்றார்கள். ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டு உரிமையால் அண்ட மனைத்தும் வெல்லத்தக்க ஆத்மீக வெற்றிபடைத்தவர்கள்; குற்றமென்றல் சிறிதும் இல்லாக் கொள்கையினர்; அரிய நிலையில் நிற்பவர்கள்; அன்பினால் இன்பம் ஆர்வார்; இருமையும் கடந்து நிற்கும் இயல்புற்றவர்கள்; இத்தகையோர் அடியார், (குடுத்தாட்-196) என்று முடிக்கின்றான் பெருமான். இவர்களைப் பன்னுபாமாலை பாடும் பரிசெனக்குஅருள் செய்' என்று சுந்தரர் வேண்டுகிறார். அப்போது தான்

‘தொல்லைமால் வரை பயந்த தூயாள்தன் திருப்பாகன், அல்லல் தீர்ந்து உலகம் உய்ய, மறையளித்த திருவாக் கினால், ‘தில்லை வாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்’ என்று எடுத்து இசைப்பாமொழி அருள் கின்றார்.

‘தொண்டு’ என்ற தலைப்பில் அகத்தியமாமுனி வரை ஈர்த்த தெய்வத்திருமுறைப் பதிகங்கள் மூன்றனுள் இதுவும் ஒன்றாகும்.

திருத்தொண்டத் தொகையே பெரியபுராணத்தின் வித்து. இதுவே திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியாய் முளைத்துப் பெரிய புராணமாய் வளர்ந்து; பேரருட்கனி கனிந்து விளக்கமுறுவதாகும். அடியார்களின் தொண்டுகளைத் தக்க அடைமொழிகளால் இதன் கண்ணேயே முதன் முதல் பாடிவைத்தனர் சுந்தரர் பெருமானார். அவ் அடைமொழிகள் சுந்தரர் பெருமானாரின் நுண்ணிய-அகன்ற வரலாற்றறிவை, தமிழறிவை விளக்கும். கலைமலிந்த சீர்நம்பி, வெல்லு மாமிசவல்ல, நாட்டமிசுதண்டி, பொய்யடிமை இல்லாத, நெல்வேலிவென்ற என்பன அவற்றுட் சில வாகும். இதன் நலத்தையே விரிக்கப்புகின் நீளுமாதலின் இத்துடன் விடுத்து அடுத்த பதிகத்துக்கு வருவோம்.

தொண்டர்க்கு யாவும் நல்லனவே

‘வேயுறு தோளி பங்கள்’ என்ற திருப்பதிகம் தொண்டர்க்குக் கோள்களால் யாதும் நேராது என்பதை வெள்ளிடை மலையாக்குவது.

‘திருமறைக்காடு நண்ணிச்’ சிரபுரச் செல்வனார் அமர்ந்திருக்கிறார்கள், ‘கன்னிநாடு அமணர் தம்மாற் கட்டழிந்து இழிந்தது’ மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் விடுத்த தூதரால் கேட்டு அருளார்ந்த நெஞ்சோடு சம்பந்தப்பெருமாள் எழுகின்றார்கள். கூட இருந்த திருநாவுக்கரசு பெருமானாரிடம் சொல்லிக் கொண்டு புறப்படும் சமயம், அப்பரடிகளோ அமணர் அவதிமுற்றும் தெரிந்தவர். ‘அமணர்களோ தீயவர்கள். இப்போது நாளும் கோளும் நன்றாக இல்லை; எனவே உடன்படுவ தொண்ணாது என்று சொல்லுகின்றார்கள். அதற்குச் சம்பந்தப் பெருமணர் அளிக்கின்ற விடை சைவத்தின் ஆற்றலையும், தொண்டின் ஆற்றலையும் நன்கு விளக்குவதாகும். ‘பரசுவது நம் பெருமான் கழல்கள் என்றால் பழுது அணையாது’ என்று சொல்லிப் பரமனின் விரை செய் மலர்த்தாள் போற்றிப் புகலிவேந்தர் ‘வேயுறு தோளியை’ எடுத்து விளம்புகின்றார்கள்.

‘நாளென் செய்யும்வினை தானென் செய்யும் எனை நாடிவந்த கோளென் செய்யும் கொடுங் கூற்றென் செய்யும்’ என்று முழக்குகின்ற அருணகிரியாரின் அருள் முழக்கத்துக்கு வித்து இப்பதிகச் செந்தமிழே யாகும்.

இதனை இன்றும் சொல்லி எச்செயலைச் செய்யத் தொடங்கினும் அது ஊனமின்றி இயல்வதற்கு உறுதுணை செய்வதாகும். நம்பிக்கை வேண்டும். ஆயின் பயன் உறுதியாக உண்டு எனலாம்.

தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியம்

அடுத்துள்ள பதிகம் ‘குலம்பலம் பாவரு’ எனத் தொடங்கும் நாவுக்கரசுப் பெருமான் திருவிருத்தப் பதிகம். இது திருவாரூர்க்கண் பாடியருளப்பெற்ற திருப்பதிகமாகும். இதனுள் அப்பர்பெருமான், ‘அமண ரொடு இணைந்து தொடக்குற்ற தனக்கும், தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியம் உண்டுகொலோ’ என்று ஒவ்வொரு பாடலிலும் உள்ளருகி உருகுகின்றார். உண்மையிலேயே அடியவர்க்கு அடியவராகத் தொண்டர்க்குத் தொண்டராக இலங்குதலின் ஏற்றத்தை இப்பதிகத்தான் அறியலாம். அதுவே பெறுதற்கரிய பேறாகும்.

‘பொருந்துந் தவமுடைத்தொண்டர்’ என்றும்,
‘புலம்பு அலம்பாவருள் தொண்டர்’ என்றும்,
‘பொய்யன்பிலா அடித்தொண்டர்’ என்றும்,

இதனுள் தொண்டர்களின் இலக்கணத்தை விதந்து கூறுகின்றார்கள் நாவரசுப் பெருமான். அத்தகைய தொண்டர்களுக்குத் தொண்டு செய்கின்ற பேறு எனக்குக் கிட்டும்மா என்று அழுது உரைகின்ற திறத்தை இப்பதிகத்திற் காணமுடிகிறது. நமக்கும் அத்தகைய தொண்டு மனம் தேவையாகின்றது. ‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ - என்ற குறிக்கோளொடு தொண்டினாலேயே சிறப்புற்றவரல்லவா நாவரசுப் பெருமான்!

குமரகுருபரர் மதுரைக் கலம்பகத்திலே பாடுகிறார்கள். ‘சிறற்படியவர்க்கு குற்றேவல் தலைக் கொண்டு, அம்மா கிடைத்தவா என்று, செம்மாப் புறாஉம் திறம் பெறற் பொருட்டே உன்னை இரக்கின்றேன்’ என்று பரமனடி போற்றுகிறார்கள்.

இறைவனுக்கு அடிமைப்பட்டாலும் தொண்டர்க்குத் தொண்டு செய்திலனேல் அவனருளுக்கு இலக்காதல் என்றும் இல்லை. இதனை சிவஞான சித்தியார் தெளிவாகக் கூறுகிறது.

“ஈசனுக்கு அன்பில்லார் அடியவர்க்கு அன்பில்லார்
எவ்வுயிர்க்கும் அன்பில்லார் தமக்கும் அன்பில்லார்
பேசுவதென் அறிவில்லாப் பிணங்களை நாமணங்கீண்
பிறப்பினிலும் இறப்பினிலும் பிணங்கீடுவர் வீடுந்
ஆசையாடும் அரனடியார் அடியாரை அணைந்தீட்டு
அவர்கரும் உன் கரும் ஆகச் செய்து
கூசி மொழிந்து அருள்ஞானக் குறியினின்ற
கும்பிட்டுத் தண்டமிட்டுக் கூத்தாடித் தீரீயே”

ஆம்; தொண்டர்க்குத் தொண்டுசெய்யும் புண்ணியமே
தொண்டின் உயர்வு நிலையாகும்.

தொண்டு செய்வோம் வாரீர்

அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டில் ‘தொண்டு’ என்ற
தலைப்பிற் காணப்படும் பதிகக் கருத்துக்களை
இதுகாறும் சிந்தனை செய்தோம். இதன் பயன்
இதனோடு மட்டுமன்று நாழும் தொண்டு செய்தல்
வேண்டும். தொண்டு செய்தலில் சிறிதும் தடை
கூடாது, ‘தொண்டர் சீர் பரவும்’ சேக்கிழார் அடிகள்
கூறுவது போல, அன்பினால் இன்பம் மேவ வேண்டும்.
அதுவே தொண்டின் வெற்றி. தொண்டின் உயர்வு.
தொண்டுசெய்வோம் வாரீர்! அதுவே அன்புருவமாம்
சிவத்தின் அருள்பெற்று உய்யும் ஒரே வழி.

இறைவனாகிய எழிற்குரு சொல்கிறார்:

‘பார்! எக்காலமும் யான் உன்னிடம் இருக்கி
றேன். நீ எங்கு சென்றாலும் அங்கு நான் முன்னரே
உள்ளேன். உனக்காகவே நான் வாழ்கிறேன். எனது
அநுபூதியின் பயனை யான் உனக்கு முதுசொச் சொத்
தாக ஆக்குகிறேன். நீ என் இதயத்தினுள்ள திரவியம்.
என் அருங் கண்ணின்மணி கடவுளில் நாமிருவரும்
ஒன்றே. சுவாநுபூதியில் திளைத்தலே நமது தொழில்.
உனக்கும் எனக்குமுள்ள ஒருமைப்பாட்டினை அநு
பூதியினால் நன்றாக அறிந்திருப்பதனால் உலகமாகிய
கானகத்துள்ளும், சந்தேகமென்னும் வனத்தினுள்ளும்
உன்னை வீசிவிடுவதற்கு யான் அஞ்சவில்லை.
ஏனெனில் உனது ஆற்றல் எத்தகையது என்பது எனக்குத்
தெரியும். அநுபவத்தின் மேல் அநுபவத்திற் கூடாக
உன்னை யான் அனுப்புகிறேன். ஆயினும் நீ யாண்டு
செல்லினும் ஆண்டெல்லாம் உன்னை என் கண்கள்
தொடர்கின்றன. நீ நல்லன செய்யினும் என்
முன்னிலையிலேயே செய்கின்றாய். அல்லன செய்யி
னும் அங்ஙனமே. உன் மனவியல்புகள் அனைத்தையும்
நான் அறிவேன். எல்லா வகையான அநுபவங்கள்
மூலமாகவும் எம்மிருவருக்கும் இடையே உள்ள சம்பந்
தத்தை வலுப்படுத்தி வருகிறேன். நீ பங்குபற்றாதிருப்
பின் எனது ஈடேற்றம் ஈடேற்றமாகாது. நீயும் எனது
இன்னொரு வடிவமே. என் உண்மைச் சொரூபத்தில்
எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நீ கிரகித்துக் கொள்கிறாயோ,
அவ்வளவுக் கவ்வளவு ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு
என்னும் தெய்வீக வாழ்க்கைக்குள் மேலும் மேலும்
நாமிருவரும் வளர்ந்து செல்கிறோம். குரு வேறு, சீடன்
வேறு எனக்காட்டும் மறைப்புக்கள் நீங்க, நீ எனது

சொந்த உயிராய் இருக்கிறாய். எனது சொந்த உயிரும்
நீயே. சம்பந்தம் எவ்வளவு நெருங்கியதாய் இருக்
கின்றது. உன்னுடன் எனக்கிருக்கும் உறவை மரணமும்
பிரிவும் ஊறுபடுத்த மாட்டா. ஏனெனில் நீ வெகு
தூரத்திற் கப்பாலே பிறந்திருந்தாலும் நான் தரித்திருந்த
மானிடச் சட்டையைத் தானுங் காணாதிருந்தாலும்,
அவற்றால் ஒரு குறைவுமின்றி நீ எனக்கு மிகவும்
நெருங்கிய உறவினனாகவே இருக்கின்றாய். சீடனாந்
தன்மை என் உருவத்தைப் பார்ப்பதில் தங்கியிருக்க
வில்லை. பின்யாண்டுளதெனின் என்னைப் புரிந்து
கொள்வதிலேயே என்பேன். நான் விரித்த வலையி
லிருந்து நீ ஒருகாலமும் தப்பவியலாது.

“என் சித்தம் என்ன என்பதை அறி, எனக்கு என்
ஆசான் போதித்ததும் யான் உனக்குப் போதித்தது
மாகிய போதனையைப் பின்பற்று, எது எனது சாட்சி
யாக இருக்கின்றதோ அதனை நீயுங் காண்” அப்
பொழுது என்னுடைய பலகோடி உடம்புகளுக்குச்
சமீபத்தில் நீ வசித்து வருவதிலும் மேலதிகமாக
என்னுடன் ஒருமைப்பட்டிருப்பாய். எனது கருத்துக்
களின்பாலும், நினைவின்பாலும் உறுதியான பக்தி
செய்தலே சீடத்துவமாம். எமக்கிடையில் அளவற்ற
அன்புண்டு. உடனே ஆறு தலடைவாயாக, குருவுக்கும்
சீடனுக்குமிடையே உள்ள உறவின் கட்டுக்கள்
வச்சிரத்திலும் வலிமையுள்ளன. மரணத்திலும் அதிக
பலமுடையன. ஏனெனில் அவை அளவற்ற
அன்பினாலும், எல்லாம் வல்ல தெய்வ சித்தத்தினாலும்
கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

ஓம் தத் சத்

தியானகாலச் சிந்தனை

திருக்களிற்றுப்படியாரில் காணும் திருத்தொண்டர்கள்

சைவ நன்மக்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் அரிய ஞானச்செல்வங்கள் பன்னிரு திருமுறைகளும் பதினான்கு மெய்கண்ட நூல்களும் ஆகும். கி.பி 3 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி 12 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் நம் திருமுறைச் செல்வங்கள் தோன்றி வளர்ந்துள்ளன. கி.பி 13, 14 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய ஞானச்செல்வங்கள் மெய்கண்ட நூல்கள் பதினான்கும் ஆகும்.

இவ் வகையிலான மெய்கண்ட நூல்களில் திருக்களிற்றுப்படியார் ஒன்றாகும். இந்நூற்கு அமைந்த பெயர் காரணப்பெயராகும். இந் நூலாசிரியர் திருக்கடவூர் உய்ய வந்த தேவநாயனார் எனும் பெயருடையவர் ஆவர். திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவநாயனாரிடத்து அருளுரை பெற்றவர் ஆளுடைய தேவ நாயனார் என்பார். அவரிடத்து அருளுரை பெற்றவர் இந்நூலாசிரியராகிய திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவ நாயனார் என்பார்.

"என்னறிவு சென்றாவில் யானின்று அறிந்தபடி என்னறிவி லாலறிக என்றொருவன் - சொன்னபடி சொல்லக்கேள் என்றொருவன் சொன்னான் எனக்கதனைச் சொல்லக்கேள் சொல் யானுனக்கு அச்சொல்"

என வரும் இவ்வாசிரியர்தம் திருவாக்கால் இவ்வுண்மை அறியலாம்.

திருத்தொண்டர்களில் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், ஆகிய நான்கு பெருமக்களின் அரிய செயற்பாடுகளை அவர்களின் அரிய திருப்பெயர்களோடு இணைத்துக் கூறும் நான்கு பாக்கள் இந்நூலில் உள்ளன.

திருஞான சம்பந்தர்

"ஓடம் சீவிகை உலவாக்கீழி யடைக்கப் பாடல் பனைதாளம் பாலை நெய்தல் - ஏடு திர் வைப்பு என்புகுயிர் கொடுத்தல் ஈங்கீவைதாம் ஒங்குபுகழ்த் தென்புகவி வேந்தன் செயல் (பாடல்-70)

திருநாவுக்கரசர்

"கொல்கரியின் நீற்றறையின் நஞ்சிற் கொலை தவிர்த்தல் கல்லே மிதப்பாய் கடல் நீத்தல் - நல்ல மருவார் மறைக்காட்டில் வாசல் திறப்பித்தல் திருவாமு ராளி செயல் (பாடல் 71)

சுந்தரர்

மோகம் அறுத்திடிந் நாம்முத்தி கொடுப்பதென ஆகமங்கள் சொன்ன அவர் தம்மைத் - தோகையர்பால் தூதாகப் போகவிடும் வன்றொண்டன் தொண்டுதனை. ஏதாகச் சொல்வேன் யான் (பாடல்-72)

இம்மூவர்தம் கருவி, கரணங்கள் நம்தம் கருவிகாணங்கள் போல் அல்லாது சிவகரணங்களாக அமைந்தமையால் தான் இத்தகைய செயற்கரிய செயல்கள் பலவும் செய்ய இயன்றது. என்று கூறும் பாடல் ஒன்றும் உள்ளது.

பாலை நெய்தல் பாடியதும் பாய்பொழியப் பாடியதும் காலனை அன்றேவிக்க கராங்கொண்ட - பாலன் மரணத் தவிர்த்ததுவும் மற்றவர்க்கு நந்தம் கரணம் போல் அல்லாமை காண் (பாடல்-12) என்பது அப்பாடல் ஆகும்.

மணிவாசகர்

பாய்பரியோன் தந்த பரமானந்தப் பயனைத் தூயதிரு வாய்மலராற் சொற்செய்து - மாயக் கருவாதை யாமறியா வாறு செய்தான் கண்டாய் திருவாத வுராளுந் தேன். (பாடல் - 73)

இனித் திருஞானசம்பந்தர், சிவஞானம் பெற்ற செயலை மங்கயர்க்கரசியார் நினைந்த பொழுது, அவருக்கு நேர்ந்த அருட்செயலை விளக்கும் திறம் அமைந்த பாடல் ஒன்றும் உள்ளது. அவ்வரிய பாடல்:

"சுரந்த திருமுலைக்கே துய்ய சிவஞானம் சுரந்துண்டார் பிள்ளை எனச் சொல்லச் - சுரந்த தனமுடையாள் தென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த மனமுடையாள் அன்பிருந்த வாறு" (பாடல் - 54) என்பதாகும்.

இனி நம் சமயமாண்பினைக் குறிக்கும் முகமாக ஞான சம்பந்தரின் அருட்செயலைப் போற்றும் திருவாக்கும் ஒன்றுள்ளது.

"இன்று இச் சமயத்தில் அல்லது மற்று ஏழையுடன் ஒன்று சொலி மன்றத்து நின்றவரார் - இன்றிங்கே அங்கம் உயிர் பெறவே பாடும் அடியவரார் எங்கும் இலை கண்டாய் இது" (பாடல் - 65) என்பது அப்பாடலாகும்.

திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றை மட்டுமன்றி அவரது திருவாக்கினை எடுத்தாளும் பாடல் ஒன்றும் உள்ளது.

"ஈறாகி அங்கே முதல் ஒன்றாய் ஈங்கிரண்டாய் மாறாத எண்வகையாய் மற்றிவற்றின் - வேறாய் உடனாய் இருக்கும் உருவுடைமை என்றும் கடனாய் இருக்கின்றான் காண்" (பாடல் - 86) என்பது அப்பாடலாகும்.

இப்பாடலில் முகந்துநிற்கும் ஞானசம்பந்தரின் திருவாக்கு

"ஈறாய் முதலொன்றாய் இரு பெண்ணான் குணம் மூன்றாய் மாறாமறை நான்காய்வரு பூதம் அவை - ஐந்தாய் ஆறாய் கவை ஏழோசையோடு எட்டுத் திசைதானாய் வேறாய் உடனானானிடம் விழிம் மிழலையே" என்பதாகும்.

இது போன்றே மாணிக்கவாசகரின் திருவாக்கினுள் இருதொடர்களை எடுத்தாளும் திருப்பாடல்கள் இரண்டு உள்ளன.

1. சிவன் எனவே தேறினன்யான் என்றமையால் இன்றும் சிவன் அவனி வந்தபடி செப்பில் - அவனிதனில் உப்பெனவே கூர்மை உருச்சிசய்க் கண்டமையால் அப்படியே கண்டாய் அவன். (பாடல் - 91)

என்பது அப்பாடலாகும்.

"சிவன் என யானும் தேறினன் காண்க" எனவரும் திருவாசகத்தொடர் இப்பாடலில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

2. "கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை என்றமையால் கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பதனைக் - கண்ணப்பர் தாமறிதல் காளத்தி யாரறிதல் அல்லது மற்று யாமறியும் அன்பன் றது" (பாடல் - 52)

"கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின் " எனவரும் திருவாசகத் தொடர் இப்பாடலில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

அன்பினால் இன்பம் ஆர்ந்த கண்ணப்பரின் இச் செயலோடு சேந்தனார், தம் செயலையும் எடுத்துக் கூறி மகிழ்கின்றார் ஆசிரியர். அப்பாடல்

"அவிழ்ந்த துணியில் அவிழ்ந்த அவிழை அவிழ்ந்த மனத்தால் அவிழ்க்க - அவிழ்த்த சடை வேந்தனார்க்கு இன்னமுதம் ஆயிற்றே - மெய்யன்பில் சேந்தனார் செய்த செயல் (பாடல் 53) என்பதாம்.

இறைவனை அடைவதற்கு எளிதாகச் செய்யும் செயற்பாடுகளை "மெல்வினை" என்றும் வலிதாகச் செய்யும் செயற்பாடுகளை "வல்வினை" என்றும் கூறுவர். இவ்வல்வினைச் செயற்பாடுகளுக்குச் "சிறுத்தொண்டன், சண்டேசுரர், அரிவாட்டாயர் ஆகிய முப்பெருமக்களின் செயற்பாடுகளையும் இந்நூலில் குறித்துக் காட்டுகின்றார் ஆசிரியர்.

சிறுத்தொண்டர்

"வரங்கள் தரும் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள் கரங்களினால் அன்று கறியாக்க - இரங்காதே கொல்வினையே செய்யும் கொடுவினையே ஆனவற்றை வல்வினையே என்றதுநாம் மற்று" (பாடல் 18)

சண்டேசுரர்

"பாதகமென்றும் பழியென்றும் பாராதே தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டும் - சேதிப்பக் கண்டீசர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே சண்டீசர் தஞ்செயலால் தான் (பாடல் 19)

அரிவாட்டாயர்

செய்யில் வகுத்த திருப்படி மாற்றதனை ஐய இது அமுது செய்கென்று - பையவிருந்து ஊட்டி அறுத்தவர்க்கே ஊட்டி அறுத்தவரை நாட்டியுரை செய்வதென்னோ நாம். (பாடல் 20)

உள்ளும், புறமும் ஒரு தன்மைத்தாய இறையன்பாய அகநெறியே இறைவனை அடைவதற்குரிய நெறியாகும். இதுவன்றி உலகியல் வயப்பட்ட பிறநெறிகள் எவையும் இறைவனைக் காண்டற்கு அரியவையே ஆம். இக் கருத்தினை விளக்குதற்குத் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் (கல்), அரிவாட்டாயர் (வயல் வெடிப்பு), ஏயர்கோன்கலிகாமர் (வான்), மூர்த்தியார் (சந்தனக் கல்), மூர்க்கர் (குதாடும் பலகை) ஆகிய ஐவர் தம் வரலாறுகளைக் காட்டி விளங்குகிறார் ஆசிரியர். அப்பாடல்

கல்லில், கமரில், கதிர் வானில் சாணையினில் வல்லுப் பலகையினில் வாதனையைச் - சொல்லும் அகமாரக்கத் தால் அவர்கள் மாற்றினர் காண் ஐயா சகமாரக்கத் தால் அன்றே தான். (பாடல் 50) என்பதாகும்.

நான்கண்ட ஞானி

(ஆசிரியர்: எட்வேட் காப்பென்ஹர் எழுதிய ஆங்கில நூலின் மொழிபெயர்ப்பு)

அவர் தென்னிந்திய தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர். அப்பொழுது யாரோ ஒரு பிரமுகர் அழைப்பிற்கிணங்கி இலங்கைக்கு வந்திருந்தார். அங்கு தான் அவரைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. இந்திய நாட்டில் அவரைப்போன்ற ஞான புருஷர்கள் ஆங்காங்கு இன்றும் தான் இருந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் மேனாட்டு நாகரிகச் சூழலிலிருந்து விலகி இருப்பார்கள். சமூக வாழ்வின் மேற்பரப்பில் தென்படமாட்டார்கள். எங்கள் நாட்டு ஆங்கில உத்தியோக அதிகாரிகளுக்குத் தம்மை-தமது உண்மை நிலையைக் காட்டி கொள்ளவும் மாட்டார்கள்.

மேலான ஒரு அநுபூதி நிலையை நாடித்திரியும் இந்த இந்திய ஞானிகள் இரண்டு பெரிய குரு மரபுகளைச் சேர்ந்தவராகக் காணப்படுகிறார்கள். வடக்கேயுள்ள இமயமலையை அடுத்த பிரதேசங்களில் உருவாக்கிய குருபரம்பரை ஒன்று. தென்னிந்திய தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் எழுந்த குருபரம்பரை இன்னொன்று. அன்னிய சாகியத்தாரின் படையெடுப்புக்கள் நாகரிகங்கள் ஆகிய இவை இந்திய நாட்டினுள் புகுந்து கொள்ள முன்னரே, இந்த குருபரம்பரையினர் காடுகளையும் மலைகளையும் உறைவிடமாகக்கொண்டு, ஆச்சிரமங்கள் அமைத்து தத்தமக்குரிய தரிசனங்களில் ஒரு பரிபூரண அநுபவநிலை எய்திவிட்டனர் எனக் கூறலாம். வடதிசையிலே தோன்றிய ஞான பரம்பரை, பிற்காலத்தில் எழுந்த புத்தசமய கருத்துக்களை வரவேற்று உலக முன்னேற்றப்பணி, சமூகப்பணி முதலியவற்றில் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறது. மற்றைய தென்னிந்திய பரம்பரை பழையவும் புதியவும் ஆன வைதீக ஞான சாஸ்திர தோத்திர நூல்களில் கருத்துவற்றி, சுவாநுபவ நிலையையே பெரிதும் போற்றி வந்திருக்கிறது. காலப்போக்கில் இரு பரம்பரையினர்க்கும் தத்துவ தரிசன முடிபுகளில் மாத்திரமன்று, வாழ்க்கைக்குரிய பல வேறு துறைகளிலும் வேற்றுமைகள் பல ஏற்பட்டுவிட்டன எனக் கருதப்படுகிறது. மேற்பரப்பில் இரண்டொரு வேற்றுமைகள் இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றதேயன்றி அடிப்படையில் வேற்றுமையில்லை என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

நான் கண்ட ஞானி தென்னிந்திய குருபரம்பரையைச் சேர்ந்தவராகும். நான் அவரை ஒரு சிவன்கோயில் சந்தியில், அமைதி குடிகொண்டிருந்ததாகிய ஒரு வீதி முகப்பில் கண்டேன். கோயிற்பிரகாரத்திலுள்ள ஒரு

திறந்த, அறையினுள் சாதாரண படுக்கை மீது அதனை ஆசனமாக அமைத்துக்கொண்டு, தமிழ் நாட்டு முனிவராகிய அவர் இருந்த கொலுவையும் பொலிவித்த காட்சியையும் அன்று கண்டேன். அவர் அணிந்திருந்த வெண்துகில் உத்தரியப் போர்வை சிவந்து விளங்கிய வசீகரமான அவர் மேனியின் மீது, அலட்சியமாகப் புரண்டு கொண்டிருந்தது. அன்றுதான் முகம் ஷவரம் செய்து மிகுந்த முகக்களையோடு காணப்பட்டார். தூய்மையும் மென்மையும் பொலிய தெய்வ ஒளி வீசிய அவர் திருக்கோலம், பண்டைய கிறீஸ்தவ மஹா ஞானிகள் தோற்றத்தையே எனக்கு நினைவூட்டியது. எடுத்து உயர்ந்த அவர் நாசிக்கு ஏற்றதாய் அமைந்திருந்த அவர் வாய்தரங்கள் மோவாய் முதலியன, அவர் பரிபூரண புருஷர் எனக்குறிப்பாக உணர்த்திக்கொண்டிருந்தன. கருமை செறிந்த கட்டபுவங்களின் கீழ், கருணையும் களையும் பொழிந்து உலாவிய அவர் கண்கள், அவர் சுவாநுபூதிப் பெரும் பேற்றினர் என்பதையே காட்டி நின்றன. எல்லா ஆற்றலும் கைவந்த இளமை குன்றாத ஞானப்பெருஞ் செல்வராகவே எம் கண் முன் அவர் காட்சியளித்தார். எனது பரிபக்குவ விசேடமோ அல்லது எம்முடன் வந்த நண்பர் பால் அவர் ஏற்கனவே கொண்டிருந்த உறவுத்திறனோ, நான் அறியேன், எங்களைக் கண்ட மாத்திரத்திலே வாய் திறந்து இரண்டு மணி நேரம் இடைவிடாது தமக்கு வாய்த்த, ஆத்மீக அநுபவ இரகசிய நிலைகளையெல்லாம் கூறிக் கூறி, உயிருறவு கொண்டாடுபவர் போல், காட்சி அளித்தார். ஆங்கில மகனாகிய எனக்கு அவர் பேசிய தமிழ்மொழி விளங்க வில்லை என்பது உண்மையே. ஆயினும் அவர் உயிர்க் கிழியிலிருந்து எழுந்த நாதம் விளங்கிவிட்டது போலிருந்தது. எங்கள் முதற்சந்திப்பின் பின்னர், அந்த ஞானிகள் பெருமான் தமது வசிப்பிடத்தையே ஒரு குடிசைக்கு மாற்றிக்கொண்டார். அங்கு பல வாரங்கள் தங்கியிருந்தார். நானும் நாள்தோறும் சென்று அவரைத் தரிசிப்பதையே எனது முக்கிய கடமையாக மேற்கொண்டிருந்தேன். வேஷ்டி மாத்திரம் இடுப்பில் விளங்க, அங்கவஸ்திரம் தானும் இன்றி படுக்கையாகிய ஆசனத்தின் மீது, கால்கள் உள்மடக்கி ஒரு வகை சுகாசனத்தில் அவர் வீற்றிருந்து கொண்டிருப்பார். அவரைச் சூழ்ந்து சில அன்பர்கள் இருப்பார்கள். கேள்வி ஒன்று எழ வேண்டியது தான். அப்பொழுது அவர்தான் பேசுகின்றாரோ அல்லது அவருக்குள் வேறற நிற்கும் அவர் தெய்வம் தான் பேசுகின்றதோ

எனப் பகுத்து அறியவே முடியாது. ஞான மழை ஒன்று 'சோஓ' என்று அங்கு பொழிந்து நிற்கும் என்பதை மாத்திரம் கூற முடியும். அப்பொழுது தான் அவர் கண்ணும் முகமும் அவர் நிஷ்டா நுபூதி நிலையை எங்களுக்குத் துலாம் பரமாக எடுத்துக்காட்டு வனவாக இருக்கும். ஏதுக்கள் பல, எடுத்துக்காட்டுகள் பல, மேற்கோள்கள் பல, கதைகள் பல, எங்கிருந்தோ வந்து கொண்டிருக்கும். கடைசியில் கேட்டவரின் உள்ளத்தில் கிடந்த சந்தேக விபரீதங்கள் மாத்திரமன்றி, அங்கு சூழ இருந்த அனைவர்க்கும் பொதுவான சந்தேக விபரீதங்கள் அனைத்தும் மாய்ந்த ஒரு புதுச்சக்தியுடன் புது அலை எறிந்து ஒரு புது அமைதி நிலவத்தொடங்கும். ஆங்கில மகனாகிய எனக்கு அவர் பேசிய தமிழ் மொழி விளங்குவதில்லை என்பதை இங்கு மீண்டும் கூறவேண்டியதில்லை. ஆனால் சில சமயங்களில் கருத்துத்தொடர்ச்சியை நழுவவிட்டுத் திணறிக் கொண்டிருப்பேன். அவ்வேளைகளில் நண்பர் உதவி புரிவார். யான் - தமிழ்மொழி சிறிதும் தெரியாதவனாகியயான் - உபதேசம் முழுவதையும் பின்பற்றவும் விளங்கிக்கொள்ளவும் கூடியதாயிருந்தது என்பது தான் பெரிய ஆச்சரியம். அந்த ஞானிகள் பெருமானின் ஆற்றல் அறிவு சக்தி முதலியன அப்படி இருந்தன.

எல்லாத்துறைகளிலும் மேனாடு மேனாடாகவும், கீழ்நாடு கீழ்நாடாகவும் தான் இருந்துவருகின்றன. கல்வித்துறையிலும், கல்வி பயிற்றுந்துறையிலும் அவை வேறு வேறு வழிகளையே கையாளுகின்றன. மேனாட்டுமுறையில் கல்வி பயிற்றுபவர்கள், கல்வி பயில்பவர்கள் ஒருவகைச் சுதந்திர உணர்ச்சியுடன் தமக்குள் சிந்திப்பதையும் வாதாடுவதையும், கலந்துரையாடுவதையும் நாங்கள் காண்கின்றோமல்லவா? கீழ்நாட்டுமுறையில் அந்தச் சுதந்திர நிலையைக் காண்பதே அருமை. கீழ் நாட்டுமுறை, அதுவும் இந்திய நாட்டு முறை, பழைய குரு சிஷ்ய சம்பிரதாயத்தில் வேரூன்றிக் கிடக்கிறது. அந்தச் சம்பிரதாய முறையில் நன்மைகளும் உள்ளன. தீமைகளும் உள்ளன. அந்தச் சம்பிரதாயக் கோட்பாட்டின் படி மாணவனுடைய வயது, புத்திக் கூர்மை, அறிவாற்றல், முதலியன முக்கிய இடம்பெறுகின்றன என்று சொல்ல இயலாது. குருபக்தி ஒன்றே முக்கிய இடம்பெறுவதாகத் தெரிகிறது. குருபக்தி உள்ள ஒரு மாணவனுக்குப் புத்திகூர்மை, அறிவாற்றல் முதலியன, தாமாகவே அமைந்துவிடும் என்பது இந்திய நாட்டு ஆசிரிய அறிஞரின் கொள்கையாகும்.

மேனாட்டு ஆசிரிய அறிஞர் அறிவுத்துறையில் தாம் புதிதாய்ச் சாதித்த ஒரு சாதனையைத் தம் மாண

வர்க்குங் கூறி, அவர்கள் சிந்தனையை, அத்துறையில் தொழிற்படுத்தி விடுவதை நாங்கள் காண்கின்றோமல்லவா? அப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியை இந்நாட்டு ஆசிரிய அறிஞர் உலகில் நாங்கள் காணவே இயலாது. தாம் பெற்ற கல்வி நூல் அறிவைத் தமது அநுபவத்துக்குள்ளாக்கி, தமது அநுபவத்தில் வைத்து மாணவர்க்கு உணர்த்திக் கொண்டிருப்பதே, இந்நாட்டு அறிஞர் மேற்கொள்ளும் சுருக்கமான கல்வி முறையாகும். அவ்வாறு உணர்த்தும் பொழுது, பழைய இலக்கிய இதிகாச நூல்களிலிருந்து உதாரணங்கள், உவமைகள், உருவகங்கள், மேற்கோள்கள் முதலியன குறைவின்றி ஆளப்படும். ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இடையீடு எதுவுமின்றி ஒரே தொடர்ச்சியாய் வந்துகொண்டிருக்கிற ஒரு பரம்பரை நெறியில் நின்று கொண்டு தாம் கற்றுணர்ந்த பழைய நூற்பொருளை இந்நாட்டு ஆசிரிய அறிஞர் தமக்கே உள்ள ஒரு தனிமுறையில், எல்லாப் புதுமை நலங்களும் பொருந்த மாணவர்க்கு வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் காட்சியே ஓரொப்பற்ற தனிக்காட்சியாகும். மாணவருடன் ஒன்று பட்டு நின்று மேனாட்டு அறிஞர் 'மெத்தவும் பல பல புதுமைகளை'க் கண்டு மாணவர்க்குக் காட்டியும் வரலாம். அண்டசராசரங்களின் இயக்கத்தைப்பற்றிய பல புதுப்புதுக் கருத்துக்களை மாணவர் உள்ளத்தில் விதைத்து, அவர் சிந்தனையைத் தொழிற்படுத்தியும் விடலாம். ஆனால் புதுமைகள், கருத்துக்கள் ஆகிய அனைத்துக்கும் இருப்பிடமான ஒன்றை - ஒரு பெரும் பேருணர்வின் வசிப்பிடத்தை - இந்திய நாட்டு ஆசிரிய அறிஞர் தத்ருபமாகத் தாமுங்கண்டு, அதனை மாணவர்க்கும் தொட்டுக்காட்டி வருகின்றதாகிய வித்தைையை, எங்கள் மேநாட்டு தேசங்களுள், எந்தத் தேசத்திலாயினும் நாங்கள் காணவே இயலாது. இந்தப் பெரும்பேற்றுணர்வு நிலையை நினைபற நிற்கும் விழிப்பு நிலை எனவும், மகத்தான பிரக்ஞான நிலை எனவுங் கூறுவார்.

இந்தப் பெருநிலையைத் தாமும் பெறவேண்டும். என்றவேட்கை கொண்ட ஒருவற்கு, ஞானநூற்கேள்வி, மாணவனைப் பகிர்முகத்தில் நிறுத்திக்கேட்கும் சாதனையில் பயிலவைப்பது - குருபாதசேவை பகிர்முகத்தில் நின்ற மாணவனை அகத்தில் திரும்பி விடுவது. அகமுக நோக்கம் கடைசியில் சுவாநுபத்தில் அழுந்த வைப்பது. இந்த சுவாநுபவநிலை எல்லோர்க்கும் எளிதில் வாய்ப்பது ஒன்றன்று. படிமுறையில் வளர்ந்து, ஞானமுதிர்ச்சி அடைந்து ஒரு சில பரிபக்குவ நிலை யினருக்கே வந்து கைகூடுவது. அதனால் ஞானநூற் கேள்வி, குருபாதசேவை,

அகமுகநோக்கம் என்பன , இந்திய நாட்டில் ஆங்காங்கு முறையோடு அவரவர் தகுதிக்கேற்ற வண்ணமே நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பன என்பதை நாங்கள் மறந்து விடக்கூடாது.

குருபாதசேவையின்றி இயற்கையிலேயே ஞான புருஷராகத் திகழ்பவர் சாமுசித்தர் என்று அழைக்கப் படுபவர். சாமுசித்தர் என்போர் முந்திய பிறவிகளில் குருபாதசேவை முதலியன சாதித்தோர் என்றும், சாதனையில் முதிர்ந்த அனுபவஸ்தர் என்றும் விட்ட குறை தொட்டதுறையை அநுசரித்து அவதரித்தோர் என்றும் கொள்ளப்படுவர். அவர்கள் ஒரு குறித்த ஞானபரம்பரையைச் சார்ந்து ஒழுகுபவரல்லர், அவர்கள் எல்லா ஞானங்களையும் கடந்த பரஞான எல்லையில் சஞ்சரிப்பர். சுவாநுபூதியில் மலர்ந்து சிதாகாச ரூபிகளாய்த் திகழ்பவர்கள். ஆனால் தொகையளவில் அவர்கள் மிகமிகச் சிலரேயாகும்.

இந்திய நாட்டில் வாழும் ஞானிகளுட் பெரும் பாலானோர் வேறு வேறு ஞானபரம்பரை களைச் சேர்ந்தவராகவே காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் தமது பரம்பரைக்குள்ள ஞான ஒழுக்கத்தையே மேற் கொண்டு வாழ்பவர்கள். அந்தப் பரம்பரையில் தோன்றிய ஒரு ஞானகுருவின் அடிச்சுவட்டைப் பற்றி நின்று அவரிடத்தில் ஞானோபதேசம் பெற்றுச் சாதனை செய்து ஒழுகுவார்கள். எல்லா ஞான பரம்பரைகளிலும் தீக்ஷையொன்றே முக்கிய அம்சமாகக் விளங்குகின்றது. தீக்ஷைமூலமாகவே 'ஆத்ம அநுபூதிப் பரா அநுபவச் செல்வம்' ஒரு பாத்திரத்தில் இருந்து இன்னொரு பாத்திரத்திற்கு பரிமாறப்படுகின்றது என்ற பொதுக்கொள்கை எல்லா ஞான பரம்பரைகளிலும் நிலவிவருகிறது. ஒரு ஞானபரம்பரையைச் சேர்ந்த அனைவரும் தம்மை ஒரு திருக்கூட்டத்தினராகவே கருதிக் கொள்கின்றனர். கோட்பாடுகளில் சில கருத்து வேற்றுமைகள் ஏற்படும் சமயங்களில் ஒரே திருக்கூட்டம் பல கிளைக் கூட்டங்களாகப் பிரிந்து இயங்குவதுமுண்டு. தீக்ஷை நெறியிலும் சரி, குருசிஷ்ய பாவத்தொடரிலும் சரி, சுவாநுபூதி நாட்டத்திலும் சரி, இந்தத் திருக்கூட்டத்தினரெல்லாம் மேனாட்டில் இடைக் காலத்தில் கிறிஸ்தவ மகாஞானிகளின் அந்தத் திருக்கூட்டங் களையே நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்திய நாட்டில் ஆங்காங்கு இயங்கிவரும் இந்தத் திருக்கூட்டத்தினரெல்லம் தமது முன்னோரின் செல்வாக்கும் ஞான எழுச்சியும் கிரேக்க எகிப்திய நாடுகளைக் கடந்து மத்திய ஐரோப்பா

வரைக்கும் வியாபித்திருந்தன எனக் கூறிக்கொள்கின்றனர்.

யோகசாதனைகளை முறையாகப் பயின்று முதிர்ந்த அறிவும் அடக்கமும் பெற்றோரே ஞான தீக்ஷைக்கு அருகதையுடையர். முறை தவறி யோக சாதனைகளில் ஈடுபடுவோரையும் இந்திய நாட்டில் யோகிகள் என்றே அழைக்கப்படுகின்றனர். அங்கு யோகிகளாகத் திரிவோர் தொகை மிக அதிகம். பல்வேறு சாதி மரபுகளில், பல்வேறு வேடங்களோடு இந்த யோகிகள் காணப்படுகின்றனர். அவர்களுள் அவதூறாத கோலத்தினர் சிலர். கௌபீன உடை தரித்தோர் சிலர், மெலிந்த தேகத்தினர் சிலர், தூலித்த தோற்றத்தினர் சிலர், மூச்சைப் பிடித்து ஹடயோகம் சாதிப்போர் சிலர், நாடுநகரெங்கும் சஞ்சரித்து வருவோர் சிலர், ஆன்ம விசாரம் உடையோர் சிலர், காடுகளில் உறைந்து பட்டினி இருப்போர் சிலர், சித்துகளின் பின் செல்வோர் சிலர், அடக்கமாய் இருப்போர் சிலர், துறவறம் மேற்கொள்வோர் சிலர், இல்லறத்தில் வாழ்வோர் சிலர், இப்படி இப்படிப் பற்பல தரத்தினராய் பற்பல நோக்குடன் திரிந்து வரும் இந்திய யோகிகளுள் மிகமிகச் சிலரே ஞானதீக்ஷைக்குரிய சித்தசுத்தியும் தன்னடக்கமும் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள். ஏனையோர் பெயரளவில் யோகிகளேயன்றி உண்மையில் போலிகளாகும். இவர்கள் சாதித்துக்காட்டும் யோகசித்திப் பெறுபேறுகளெல்லாம் இகவாழ்வு வாழ்வதற்கென்று இவர்கள் மேற்கொண்ட வெறும் வாழ்க்கைச் சாதனை உபாயங்களேயன்றிப் பிறிதல்ல.

இந்தியாவிலுள்ள ஆத்மஞானிகள் ஆத்ம விசாரத் தால் உந்தப்பட்டு உலக வாழ்விலிருந்து ஒதுங்கிநின்று சாதித்து வரும் ஆத்மீக சாதனைகள் எம்மனோர்க்கு வியப்பையும் ஆச்சரியத்தையும் தருவனவாகும். எத்துணை அபூர்வம் வாய்ந்த ஆத்மீக சாதனையும் இந்திய மக்கள் மிகச் சாதாரண நிகழ்ச்சியாகவே காண்கின்றனர். கிட்டத்தட்ட ஐந்து, ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழகத்தில் தஞ்சாவூரில் ஒரு செல்வந்தர் இருந்தார். தஞ்சாவூர் மகாராஜாவின் நெருங்கிய உறவினர். மனையகத்தில் மனைவிமக்களுடன் பல பணியாட்களை வைத்து செல்வ வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தார். தமிழ்நாடு முழுவதும் பிரபல்யம் பெற்றவர். நாற்பத்தைந்து, ஐம்பது வயசு இருக்கும். ஒரு தினம் திடீரென்று தமது மனையிலிருந்து புறப்பட்டார். தம் நண்பர்களைப் பார்த்து தாம் புகையிரதமாரக்கமாக காசிதேசம் போவதாகக் கூறினார். தமது பெட்டி படுக்கை

முதலியவற்றைக் கொடுத்துத் தம் பணியாட் களைப் புகையிரதத்திற்குக் கொண்டு செல்லுமாறு ஏவினார். அவ்வளவு தான். அதன் பின்னர் அவரைப் பற்றிய தகவல் ஒன்றுமேயில்லை.

நண்பர் உறவினர் அனைவரும் தேடித்தேடி அலைந்தார்கள். அந்தச் செல்வந்தருக்கு குரு ஒருவர் இருந்திருக்கிறார். அவரிடம் போய், 'அவர் எங்கு சென்றார்? என வினாவினார்கள். 'அவர் காசி தேசம்

போயிருக்கிறார். நீங்கள் காணவேமாட்டீர்கள்,' என்ற மறுமொழியே வந்தது. உற்றார் உறவினர் உட்படத் தேடிச்சென்ற அனைவரும் அவரை அப்படியே மறந்து விட்டனர். இவ்வாறான நிகழ்ச்சியொன்று ஆங்கில மக்களாகிய எங்கள் மத்தியில் எக்காலத்திலாயினும் நிகழ்ந்ததுண்டா? ஒருகால் நிகழ்ந்திருப்பின், எம்நாடு எத்துணைத்தாரம் அல்லோல கல்லோல முற்றிருக்கும் என்பதை நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

- தொடரும்

திருமுறை நூல்களின் சிறப்பு

திருமுறை நூல்களின் சிறப்பும் பயனும் உணர்தொறும் உணர்தொறும் உலப்பில வாகும்: களைப்புறின், நமக்குக் கட்டிலாய் விளங்கும்: நளி இருள் தன்னில், ஒளிமிக நல்கும்: பசிவரின், சிறந்த ருசிமிகும் உணவாம்: பயமுறில், போரிடக் கவசமாய்ப் பயன்படும்: நோயுறில், போக்கும் வாயுறை மருந்தாம்! செந்தமிழ் மணங்கமழ் திருமுறை நூல்கள் தனிமையிற் சூழும் நனியுயர் நட்பு: பணிசெய முனையில், அணிமிகு கருவி: விளையாட்டு அயரக் கலையாட்டு இனியயாழ்: பேதைமை பிறங்கிடின மாபெரும் பள்ளி: தளர்ந்து விழின், நமைத் தாங்கும் தரைநிலம்: குளிர்மிக வாட்டின் ஒளிமிகும் நெருப்பு: துணிந்து விரும்பினால், அணிந்தெழு சிறகு: வழியினை விடுப்பின், மதிவழி காட்டி! தெய்வ ஒளிதிகழ் திருமுறை நூல்கள், ஆடையில் நிலையுறின், அரும்பெறல் உடைதரும்: சிறைப்படி, நல்ல நிறைப்படு வெளியாம்: புயல்எழுந்து ஆர்ப்பின், புகலிடம் அளிக்கும்: அருஞ்செயல் ஆற்றப் பெருங்கடல் போலும்! ஓய்வுற விழையில், சாய்பெரும் பசுந்தரை: கவலையிருள் கவ்விற் கடிந்தருள் ஞாயிறு: அழகிலாச் சூழலில் அழகொளிர் பூங்கா: தாகம் கொளின், அது தணிக்கும்நல் ஓடை! மூச்சு முட்டில், ஆற்றல்தரு காற்று! சிவநெறிச் செல்வமாய்ச் செம்மை செறிந்தொளிர்ந்து இங்ஙனம் எல்லாம், எனைப்பல வகைகளில் நமக்குப் பயன்தரும், நலமிகு திருமுறை, நூல்களின் சிறப்பு, நுவலுதற் கெளிதோ?

மௌனநிலையில் மனத்தை நிறுத்தும் மந்திரம்

“குரங்குபோல் மனங் கூத்தாடுகின்றதே
இதன் கூத்தை எப்படி அடக்குவதென்று தெரியவில்லையே”

இதுவே மனிதனின் பொதுவான கவலை. குறிப்பாக உண்மைநெறிச் செல்வோர் இக்கவலையால் மிக நொந்து துடிக்கின்றனர். மூளாத் தீப்போல் உள்ளே கனன்று முகத்தால் மிகவாடிப் பெருமானையே நினைந்திருக்கும் பெரியோரைத் தஞ்சமடைந்து குறையிரந்து நிற்கின்றனர். சுவாமிகள் இத்தகைய அன்பாளர்களுக்கு மனத்தை மௌனநிலையில் நிறுத்துதற்குரிய திருவாய் மொழிகள் பலவற்றை அருளிச் செய்திருக்கின்றார். அவை அவரது திருநூல் களான ‘நற்சிந்தனையிலும்’ ‘அருள்மொழியிலும்’ பரந்து கிடக்கின்றன. அவற்றுள் “ஓதுக அதுநாம் ஓம்தத் சத் ஓம்” என்ற அவர்தம் நற்சிந்தனையில் உள்ள மந்திரங்களை எடுத்தாள்வது நல்லது என்ற எண்ணத் துடன் இக்கட்டுரை எழுதப்படுகின்றது.

“ஓதுக அதுநாம் ஓம்தத் சத் ஓம்” என்னும் நீண்ட மந்திரத்திலே இருபத்து இரண்டு மந்திரங்களில் (20-41) தொடராகவும், படிமுறையாகவும் விபரமாகவும் மனத்தை நிறுத்தும் வித்தை கூறப்பட்டிருக்கிறது. மந்திரம் தோறும் வரும் “ஓதுக அதுநாம் ஓம்தத் சத் ஓம்” என்ற வேதசாரமான பெருமந்திரம், மந்திரம் முழுவதிலுமுள்ள ஓவ்வோர் அட்சரத்திற்கும் உரு வேற்றியுள்ளது. எல்லாவற்றிலும் மேலாக இம்மந்திரத்தைக் கண்டறிந்த யோககுரு மந்திரத்தை ஓதும் சாதகனுடன் கூடிநின்று பாடுபடுகிறார். இது இந்த நெடிய மந்திரத்தில் உள்ள ஒரு செய்யுளில் ‘நீயும் நானும் நின்று இறைஞ்சுவோமே’ என்பதில் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆதலினால் இவற்றை நம்பிக்கையுடன் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க ஓதுவாரை இவை சிந்தையை நிறுத்திச் சும்மா இருக்க வல்லவராகும் என்பது உறுதி.

மனத்தை நிறுத்தும் வித்தை படிமுறையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது என முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிமுறை மேல்வருவது:

1. உயிர்த்துணையான மனநினைவும், இந்நினைவுக்கு அடிப்படையான திருவடி ஞானமும் (20-23)
2. உயிர்த்துணையான நினைவுக்குத் துணைசெய்யும் நற்றவத்தோர் உறவு. (24)
3. உயிர்த்துணையான நினைவில் உறுதியுண்டாக்கும் சிவபூசை. (25-28)

4. ஊசிமுனையிலிருந்து நினைவும் நினைவு. (29-30)
5. ஊசிமுனையிலிருந்து நினைவும் நினைவின் தளம்புதலை நீக்கி நில்லென நிலையில் நிறுத்தும் சாதனம் (31-35)
6. நினைவை நேர்மையான வழியிற் செலுத்துதலும் அருளின் ஈர்ப்பும். (36-40)
7. யோக சித்தியும் மனத்தை நிறுத்தலும் (41)

(1) திருவடிஞானமும் உயிர்த்துணையான நினைவும்

முதல்வனை என்புருக நினைப்பதற்கு நமக்கு வாய்த்த நல்லதொரு அகக்கரணம் மனம். நினைப்பவர் மனத்துக்கு வித்தாயிருப்பவனும், நினைவில் நினைவாயிருப்பவனும் முதல்வனே. உள்ளத்தினுள்ளே உலாவும் இறைவனை அஞ்சியேனும், அன்புபட்டேனும் நினைத்திருப்பதே மனத்தின் உண்மையியல்பு. இவ்வியல்புநிலையில் ஈசனையே நினைந்துருகி இருக்கும் மனத்தைச் சுவாமிகள் “மனமே! உன்போ லொருவர் உளரோ எமக்கே” எனக் கொண்டாடுவார். சாதகனைக் குறிப்பிட்டதூரம் வரை உயர்த்துவதற்கு இம்மனநினைவே காரணமாயிருப்பதால் அதனை இவ்வாறு போற்றுவது தக்கதே. இவ்வாறு மனம் நினைந்திருப்பதற்குத் திருவடி ஞானமே உறுதியான அடிப்படையாகும். இந்த ஞானமின்றேல் மனம் மாறிப் பொறிவழி போய் மாறாட்டம் ஆடவே செய்யும்.

திருவடிஞானம்

திருவடி ஞானமாவது, முந்திய முதற்பொருள் பற்றிய தெளிந்த நல்லறிவாகும் தனிமுதற்பொருள் தன்னந்தனியனாய் உள்ளது. அதுவே உள்ளபொருள், சத்திய வஸ்து, ஆராயும் வேதம் அறியொணாது அது எனும் தத் பதத்தால் அழைக்கும் சத்தியப்பொருள். அது அதுவாயிருக்கும் முதல் நிலையில் மூவரில்லை, தேவரில்லை, சந்திரசூரியரில்லை, வேதசாத்திர மில்லை, பூதங்களில்லை, பொறிபுலனில்லை, உயிர்த்திரள் என்று ஒன்றுமில்லை. அது மல அழுக்குப்பற்றாத செம்மை நலமுடையதாகவும் சோதிமயமானதாகவும், வெறுவெளியாகவும் உளது. ஆதலால் அதனைப் பெரியோர் செம்பொன்னம்பலம் என்கின்றனர்.

முதற்பொருளான இத்திருவடி தனக்கியல்பான அருட்பெருக்காலே உலகு உயிர் பரம் என மூன்றாய்

முளைத்து அம்மூன்றின் திரளான முழுதுமாய்ப் பொலிந்து தோன்றுகிறது. முழுதுமாய்ப் பொலிவதுடன் இம்முழுவதிலும் ஒரு அணுப்பிரமாணமும் நீங்காதபடி அனைத்திலும் ஒன்றியும் நிற்கிறது. ஒரு சிறு மண்துகளிலும் செறிந்திருக்கிறது. இதன் ஒன்றிப்பு பண்ணின் இசைபோன்று ஒன்றுகலந்திருக்கிறது. இதனைச் சுவாமிகள் “மூன்றாய் ஒன்றாய் முளைத்த முதல்” எனவும் பண்ணின் இசைபோலப் பரிந்து நின்றானை எனவும் குறிப்பிடுகிறார் ஆயின் முதற் பொருளிலிருந்து முளைத்த அத்தனையுமே மாற்ற முற்று மாய்ந்து போகின்றன. முதற்பொருள் மாற்ற முற்று அழியாது இருந்தபடியே இருக்கிறது. உண்ணாது உறங்காது, இமையாது உயிராது என்றபடி இருக்கிறது.

இம்முதற்பொருளே நானாகவும் முளைத்திருக்கிறது. எனது ஈன்றாளுமாய், தந்தையுமாய் அடியாராகவும் முளைத்திருக்கிறது. அன்னை தந்தையரிடமிருந்து அவ்வப்போது அதிமானுடமான அன்பின் வெளிப்பாட்டை நாம் அனுபவித்திருக்கிறோம். அது அவர்களிடத்தே ஒன்றியிருக்கும் முதற்பொருளினின்றும் வெளிப்பட்ட தெய்வீகத்தின் சாட்சியேயாம். அவ்வாறே திருவடியில் ஒன்றித்திருக்கும் அடியாரிடத்திலும் அத்திருவடியின் பெருங் கருணைத் திறத்தின் வெளிப்பாட்டை உணர்கிறோம். அதுபோன்றே யாவும் அம்முதற்பொருளின் சந்நிதானமாகவே உள்ளன. அண்ணாமலை இதற்குக் குன்றின் மேல் விளக்கான ஓர் எடுத்துக்காட்டாக உளது. அண்ணாமலை கல்லாய் மண்ணாய் தீயாய் நீராய் புலியாய்ப் பாம்பாய் குருவியாய் குருவியின் முட்டையாய் அணிலாய் உரோமம் முளைக்காத அணிற்கஞ்சாய் மடையனாய் ஞானியாய்ப் பொலிந்து தோற்றமளிக்கிறது. இத்தோற்றங்களிலெல்லாம் அருணாசலத்தின் முதல்நிலையான சோதி சொருபமொன்றையே கண்டுகொண்டிருக்கும் மகான்கள் அன்றும் இன்றும் என்றுமுள்ளனரன்றோ!

இத்தகைய திருவடி ஞானத்தால் சாதகனுக்கு உதிக்கும் நாட்டம் என்னவெனில் நானாக முளைத்த முதற்பொருளை மாத்திரம் உணர்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது. இதனைச் சுவாமிகள் ‘நான்தான் இரண்டற நாடுவோமே’ என்ற ஞானவாசகத்தாற் கூறுவார். இவ்வாறே தோன்றிநின்று ஒடுங்கும் அனைத்திலும் அப்படியே உள்ள பொருளொன்றையே நாடும் நாட்டம் கொள்ளவேண்டும்.

உயிர்த்துணையான நினைவு

மேலே சொன்ன திருவடி ஞானத்திலிருந்து சாதகனுக்கு உதிக்கும் நாட்டத்தால் மனம் உயிர்த்துணையான நினைவை நினைக்கிறது. அந்த உயிர்த்துணையான நினைவின் இரு பண்புகளைச் சுவாமிகள் தெளிவாகவும், எளிமையாகவும் கூறுகின்றார். அப்பண்புகளாவன

அ) எண்ணாமல் எண்ணுதல்

(முழுவதுமான மாயாவிசாரத் தோற்றங்களை எண்ணாது முதற்பொருள் ஒன்றையே எண்ணுதல்)

ஆ) எள்ளத்தனையும் மறவாமல் எண்ணுதல்

(முதற்பொருளைத் தினைத்தனைப்போதும் மறவாது இடையறாது எண்ணுதல்)

இத்திருவடி ஞானத்தையும் உயிர்த்துணையான நினைவையும் பெறுவதற்கு ஒதும் நான்கு மந்திரங்கள் மேல்வருவன.

ஈன்றாளுமாயென் தந்தையாகியும்

ஆன்றோ ராகியு மடியா ராகியும்

மூன்றா யொன்றாய் முளைத்த முதலை

நானறா னிரண்டற நாடுவோமே

ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்

20

உம்பர்தலைவனை யுழி முதல்வனைச்

செம்பொ னம்பலத்தாடிய செல்வனை

வம்பவிழ் மலர்கொடு வணங்கிநாளும்

தம்பதம் சென்னியில் சாத்துதும்நாமே

ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்

21

உண்ணா துறங்கா திருந்தவொருவனை

பண்ணா ரிசைபோல் பரிந்துநின் றானை

அண்ணா மலையானை அம்புலி கூடியை

எண்ணாம லெண்ணி யெம்வினை தீர்ப்போமே

ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்

22

உள்ளத்தினுள்ளே யுலாவு மொருவனை

எள்ளத்தனையும் மறவா தேத்தினால்

பள்ளத்தில் வீழ்ந்து பரிதவி யோமே

உள்ளத்தைச் சொன்னோ முயிர்த்துணை யிதுவே

ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்

23

(2) உயிர்த்துணையான நினைவுக்கு உறுதுணையாயிருக்கும் நற்ற வத்தோர் உறவு

அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வமே. அவர்கள் நமக்குத் 'தெய்வம் என்பதோர் சித்தத்தை' ஆக்கியவர்கள். நாம் இறைநினைவோடு வாழ வழிப்படுத்தியவர்கள். ஆயினும் தங்களை எண்ணாமல் இறைவன் ஒருவனையே எண்ணியிருப்பதற்கு அவர்கள் ஒருபோதும் ஒருப்படார். தங்களை மறந்து இறைவனொருவனையே எள்ளத்தனையும் மறவாதிருப்பதற்கு அவர்கள் கடுகளவும் சம்மதியார். ஆயின் நற்றவத்தோரேயெனின் முதல்வன் ஒருவனையே மற்றுப்பற்றின்றி கணமும் மறவாது நினைந்திருப்பவர்கள் அவர்கள் உறவு நம்மையும் அவ்வாறு நினைந்திருக்கத் தூண்டும். அன்றியும் அவர்கள் நமது நினைவு தடுமாறாதிருப்பதற்கு வழிப்படுத்துவார்கள். ஆதலால் உற்றார் பெற்றார் உடன்பிறந்தாரிலும் நற்றவத்தோருறவே உயிர்த்துணையான நினைவுக்கு உறுதுணையாயமையும். இதனை அருளும் மந்திரம்.

உற்றார் பெற்றா ருடன்பிறந்தாரினும்
நற்றவத்தோரே நந்துணை யாகுங்
குற்றங் கடிந்து குணத்தை மேற்கொண்டு
செத்தவர் போலத்திரிவோம் நாமே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்

24

உறுதியுண் டாக முண்மையொன் றுளது
சிறுமதி சூடிய சிவபெரு மாணை
இறுதியுள் ளளவும் மறவா தேத்திப்
பொறுதியா யிருந்து புரண மாகுதும்
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்

25

ஊனா யுணர்வா யுயிருக் குயிராய்
நானாய் நீயாய் நன்மையாய்த் தீமையாய்
வானாய் மதியாய் வாயுவாய்த் தேயுவாய்த்
தானாய் நின்றான் சச்சிதா னந்தனே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்

26

ஊழிக் காலத்து மொருவா வொருவனை
வாழி வாழியென் றேத்தி வணங்கி
ஆழிக் முலகி லாசை யெலாம்போய்
தாளி ரண்டுஞ் சரணெனச் சாருதும்
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்

27

ஊமத்தை கொன்றை யுவந்த பிராணைப்
பாவத்தை நீக்கும் பராபர வஸ்துவைச்
சேமத் தைத்தருந் திறமெனக் கொண்டு

ஓமத்தை யாற்றி யொருவழிப் படுவோமே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்

28

(3) உயிர்த்துணையான நினைவை உறுதியுடையதாக்கும் சிவபூசை

நற்றவத்தோர் நற்சிந்தனைக்கு உறுதுணையாவ ரேனும் அச்சிவசிந்தனையில் ஈடுபடவேண்டியவர் நாமே. அச்சிவசிந்தனை உறுதியுறுவதற்குகந்த வழி அரன்பூசையேயாம். அந்த அரன்பூசை சிவத்தை முன்னிலைப்படுத்திப் பங்குபோட்டுப் பூசிக்கும் சடங்கியலானதன்று. அது முழுதுமாயிருக்கும் முதற்பொருளான சச்சிதானந்தப் பொருளைக் கசிந்துருகி நினையும் மாணசபூசையேயாம். அதாவது காற்றிற் கலந்திருக்கும் கடவுளை உணர்ந்துணர்ந்திருத்தலே சிவபூசைக்கான தூபம். தீபம் ஒளிக்கொளியைக் கொடுக்கும் ஒருவனை நினைந்திருத்தலே. இப்படியே கிரியை அனைத்தும் அனைத்திலும் ஒன்றியிருக்கும். ஒருவனையும் அனைத்தினும் நீங்கித் தனியனாய் இருக்கும் முதல்வனையும் வாடாது வழிபடுதலேயாகும். பூசனையின் இறுதியங்கமான வாழ்த்து ஊழிக்காலத்தும் மாளாது வாழ்ந்திருக்கும் வாழ்த்துதற்குரிய தனிமுதற் பொருளை வாழ்த்தும் உண்மை வாழ்த்தேயாகும். பூசனை முடிவிற்புரியும் யாக பூசையும் அவிசொரிந்து செய்யும் வேள்வியன்று. அது வீண்பாவனைகளை ஓம குண்டத்தில் இட்டுச் சிவசோதியொன்றையே நினைந்திருக்கும் அககுகையில் ஆற்றும் யாகமேயாம். இந்நினைவை உருவேற்ச செய்தற்கு உகந்த மந்திரங்கள் மேல்வருவன.

(4) ஊசிமுனையிலிருந்து ஓம்புதல்

மனநினைவில் உறுதியுண்டாக்கும் சிவபூசையால் கடைந்து கடைந்து பெறும் அமுதம், சீரும் திருவுமுடைய சிவமே. அதாவது நாம ரூபங்களான போர்வைக்குள்ளும், நீரின் தண்மையும், தீயின் வெம்மையும் ஆதிய வேறுவேறு வெளிப்படவிளங்கும் ஆற்றல்களுள்ளும் சீரொடு பொலிபவனும், ஈதொன்று மில்லாத தன்னந் தனிப் பொருளாய் திருவொடு திகழ்பவனுமான சிவனொருவனே சிவபூசையின் தேறிய பொருளாகும். இந்தத் தேறிய பொருளையே நினைந்திருக்கும் சாதகனுக்கு போர்வைகளான நாம ரூபங்கள் தோன்றர் போர்வைக்குள் நின்றபொருளான சிவரூபமொன்றே தோன்றும். வேறு வேறு ஆற்றல்கள் தோன்றா பராசக்தியொன்றே தோன்றும். தோன்றவே உடல் நினைவும், உலக நினைவும் மறந்துபோகும். மறந்துபோகவே உடல் சித்திரப்பாவை போன்றிருக்கும். உயிர்ப்பாய் உள்ளே செல்வதும் வெளியே வருவதுமான உச்சவாசம், நிச்சவாசம் இரண்டின் வழியும் அடைபட்டு சுழுமுனை வாயில் திறக்கும்.

நினைவு திசையறிகருவியின் ஊசிமுனை வடமுனை ஒன்றையே நோக்கியிருப்பது போல் முதல்வனொருவனையே நினைந்திருக்கும். இத்தகைய அமுதநினைவையாக்கும் மந்திரங்கள் மேல்வருவன.

ஊரும் பேரு மில்லா னுள்ளான்
நீரும் நிலனு மாகி நின்றான்
ஆரு மறியா வாற்ற னுடையான்
சீருள் சிறப்பு முடைய சிவனே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சதீழம் 29

ஊசி முனையிலிருந்தோம்பு வோர்கள்
பேசியறியார் பிறரை யுலகில்
நாசி வழியில் நடக்கும் பிராணனைத்
தேசி போலச் செலுத்த வல்லாரே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சதீழம் 30

(5) ஊசி முனையிலிருந்து ஓம்பும் நினைவை நில்லென்று சொல்லி நிலையில் நிறுத்துதல்

மனம் ஊசிமுனையிலிருந்து நினையும் நினைவின் சுகத்தைக் கண்டபின்னரும் பழக்க வாசனையால் பொன்னைப் பொருளைப் போகத்தை நாடும். இந்த நாட்டத்தால் நிறுதிட்டமாய் மேலும் மேலும் உயர உயரச் செல்ல முடியாது தளம்பி நிற்கும். அந்தத் தளம்புதலைப் போக்கி 'நில்' என்று சொல்லி நிலையில் நிறுத்துதற்குரிய வழியும் அன்பிற் கசிந்துருகி நினையும் ஆழ நீளமான சிவநினைவே. இதனைக் கைவல்லயமாக்குவதாக அடுத்துவரும் ஐந்து மந்திரங்களுள். அவற்றுள் ஒன்று "என்னைக் கணமும் பிரியாதிருக்கும் அன்னை போல அன்பு சான்றவனை" அவனைப் போன்று நாமும் இமைப்பொழுதும் மறவாது அன்பினால் என்புகு நினைய வேண்டும் என்று கூறுகிறது. இன்னொன்று என்னிற் போலவே எல்லாவற்றிலும் உள்ள திருவடிவை நினைந்திருக்க வேண்டும் என்பதைக் கருத்தாய்க் கொண்டிருக்கிறது. மூன்றாவது என்னிலும் எல்லாவற்றிலும் ஈசனே உள்ளார் என்பதுடன் எல்லாச் செயலும் ஈசன் செயலே என்று எண்ணுமாறு கூறுகிறது. இவற்றுடன் அட்டாங்க யோகத்தைத் துணைக் கொண்டு பிராணனை நிறுத்தி அதன்மூலம் மனத்தையும் நிறுத்தும் யோக முறையைத் துணைக்கொள்ளுமாறும் உணர்த்துகிறது அடுத்த மந்திரம். நினைவின் திறத்தாலோ யோகத்திறத்தாலோ பெறும் தேறிய செல்வம் "சர்வம் பிரமமயம்" என்ற சத்திய ஞானமே. இந்த சத்திய ஞானத்தால் மனத்தை நில்லாய் என நிறுத்தும் மந்திரமாக அடுத்த மந்திரம் உளது.

என்னைக் கணமும் பிரியா விறைவன்
அன்னை போல வன்பு சான்றவன்

பொன்னைப் பொருளைப் போகத்தைத் தள்ளி
உன்னு வோர்க ளுறுவர் பரகதி
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சதீழம் 31

எங்குந் திருவிழி யெங்குந் திருச்செவி
எங்குந் திருக்கர மெங்குந் திருக்கழல்
எங்குந் திருவடி வெங்கு மிவனே
எங்கு மிவனென் றேத்து வோமே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சதீழம் 32

என்செய லாவ தில்லைச் சிவனார்
தன்செய லென்னல் தகுமென வெண்ணி
முன்செய் வினையெலாம் முழுதும் போக்கிப்
பின்செய் வினையிலை பிறப்பிற் பிலையே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சதீழம் 33

எட்டாத கொப்பி லிருக்குந் தேனுக்குக்
கொட்டாவி கொண்ட முடவன் கொள்கைபோல்
அட்டாங்க யோக மறியா நாங்கள்
நட்டோ மென்று நவிறல் நகையே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சதீழம் 34

எல்லாம் நீயே யென்றிருந்த மாதவர்
சொல்லாலே சொல்லப் புகார்நீ சும்மா
நில்லா யென்ன நிறுத்துவ ரதனை
நல்லோ ரறிவார் நயந்து போற்றுவோம்
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சதீழம் 35

(6) நிறுத்திய மனத்தை நேர்மையான வழியிற் செலுத்தலும் அருளின் ஈர்ப்பும்

அங்கு இங்கு என்று அலையும் மனத்தை நில்லென்று சொல்லி நிலையில் நிறுத்திய பின்னரே அதனை நேர்மையான வழியில் செலுத்த இயலும். மனம் நேர்மையான வழியிற் செல்ல அருளின் ஈர்ப்பும் இணைந்து அதனை ஈர்த்தெடுக்கும். மனநினைவு உள்ளே உள்ளே செல்லச் செல்ல அருள் வீழ்ச்சியும் மென்மேலும் பெருகும். இவற்றை ஐந்து மந்திரங்கள் சாத்தியமாக்குகின்றன.

இவ்வைந்து மந்திரங்களில் மனநினைவு தாகமான நினைவாக அருள்படிவதும் (36) மையல் தீர நினைய அருள்சகாயமாய் வந்து நிற்பதும் (37) வல்ல வாறு நினைய அருட்சகாயம் பொன்றாத்துணையாய் பொருந்துவதும் (38) தூங்காது நினைய அருள் நீங்காது ஒன்றி நிற்பதும் (39) கௌரவத்துடன் நினைய அருள் செளபாக்கியங்களை வழங்குவதும் (40) கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஏக னநேக னெல்லார்க்கு மீசன் மோகமார் தக்கன் வேள்வி முனிந்தவன் வேகமா கரியை யுறித்துப் போர்த்தவன் தாகமா நாடினோர்க் கருடரு வானே ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்	36	ஒளவிய மனத்தின ரறியா வறிவைச் செளபாக் கியமுடைத் தற்பர வஸ்துவை நௌவிய மமுவு மேந்து நம்பனைக் கௌரவத் துடனே கழறுதும் நாமே ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்	40
ஐயனை யழகனை யன்பர் சகாயனைத் தையல் பாகனைத் தத்துவா தீதனை வையகம் வானகம் வணங்கும்பொற் பாதனை மையல் தீர வந்திப்போம் நாமே ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்	37	(7) யோக சித்தியும் மனத்தை நிறுத்துதலும் அருட்படிவால் விளையும் செளபாக்கியங்களுள் திறங்கொள் யோகசித்தியும் ஒன்றாகும். இந்தச் சித்தியாற் செய்யவேண்டிய முதற்காரியம் மனத்தை மௌனநிலையில் நிறுத்துதலே. மனம் இத்தனை வளர்ச்சிக்கும் துணைநின்றதேனும் கறங்குபோலச் சுழலும் அதன் இயல்பு மாறாது. அது எந்தக்கணத்தி லும் கீழே இறங்குதல் கூடும். ஆதலால் இந்தநிலையி லேயே அதனை உறக்கத்தில் ஆழ்த்துதல் வேண்டும் என்பதைச் சாதகன் அறிவான். அவ்வாறு மனம் உறங் கினால்தான் சாதகன் உறங்காதிருந்து சத்தியவஸ்துவை இடையறா விழிப்புடன் நோக்குவான். பிறப்பிறப் பென்பது பிராந்தி என்பதையும் உணர்வான். இதனைச் சுவானுபவமாக்கவல்லது நாற்பத்தோராவது மந்திரம். கறங்கு போலக் கலங்கு மனத்தைத் திறங்கொள் யோக சித்தியால் நிறுத்தி உறங்கியுறங்கா திருந்து நோக்கிற் பிறப்பிறப் பென்பது பிராந்தியா கும்மே ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்	41
ஒன்றா யிரண்டாய் மூன்றாயோ ரைந்தாய் நின்றாய் நின்னை நினையவல் லார்கள் பொன்றாத்துணையும் போகமும் பொருந்துவர் என்றார் பெரியோ ரிறைஞ்சுதும் நாமே ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்	38		
ஓங்காரத் துட்பொரு ளானவத் தமனை நீங்கா தெங்கும் நிறைந்த வஸ்துவைப் பாங்கார் பஞ்சாட் சரப் பரமனைத் தூங்காது நாளுந் தோத்திரிப் போமே ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்ஓம்	39		

திருவாசகம் தேன்கூடு

இறைவனின் திருவடிகள், தாமரைமலர்! அவற்றில் இடையறாது ஈடுபட்டு இறைஞ்சி
வழுத்திய மணிவாசகர், அத்தாமரை மலர்களில் படிந்த வண்டு: அவர்தம் இன்னிசைத்
துதியே, வண்டின் மிழற்சி, இறைவனின் திருவடிகளில் ஈடுபட்டு, மணிவாசகர் நுகர்ந்த
இன்பமே, தேன்! மணிவாசகராகிய வண்டு, இறைவனின் திருவடியாகிய தாமரை மலரிற்
படிந்து, நுகர்ந்த இன்பமாகிய தேனை, நாம் அனைவரும் இனிது உண்டு உவந்து உய்தி
பெறும்படி, ஒருங்கே திரட்டி வைத்த, பெரும் தேன் கூடுபோல்வதே திருவாசகச் செந்தமிழ்த்
தெய்வ மாமறை! என்று, நாம் சுருங்கக் கூறிக் குறிப்பிடுதல் பொருந்தும்.

“தினைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில் தேனுண்ணாதே
நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும்பு உள்நெக ஆனந்தத்தேன் சொரியும்
குனிப்பு உடையானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ”

என்று மணிவாசகர், இறைவனைப் பாடுவதுபோலவே, திருவாசகமும் நாம்
நினைத்தொறும், பேசுந்தொறும், ஓதுந்தொறும், அனைத்தெலும்பும் உள்ளநெக, நம்
உள்ளத்தில் ஆனந்தத்தேன் சொரியும் அழிவிலாப் பெருஞ் சிறப்பு உடையதாகத்
திகழ்கின்றது.

சிவதொண்டன்

விளம்பி ௨௦ சித்திரை - வைகாசி (2018 மே - யூன்)

இதழ் (5-6)

நற்றவத்தோரே நம் துணை

‘ஊண் பொருளும் ஒழியுமெடி - கிளியே

உலக மெல்லாம் அழியுமெடி

சேன் பொலியும் திருவடியைக் - கிளியே

சீந்தையிலே போற்றி டெடி.’ - நற்சிந்தனை

என்னும் குருவாக்கைக் குறியாகக் கொண்டு

வாழ்பவர்கள் நாங்கள்.

நாங்கள் "தேடிச் சோறுநீதம் தீன்று - பல

சின்னஞ்சிறு கதைகள் பேசி....பின்

கொடுங்கூற்றுக்கு இரையின மாயும்

வேடிக்கை மனிதர்...." அல்லவே! தேடும் பொரு

ளொன்றுண்டாயின் அது செல்வன் கழலே என்ற

குறிக்கோளுடன் வாழும் தொண்டர் குலத்தினர்

நாங்கள். இக் குறிக்கோளுடன் வாழும் நாங்கள்

இக்குறியினை அடைந்து இறவாத இன்ப அன்பில்

திளைத்த மகான்களுடைய வரலாறுகளை ஆர்வத்து

டன் படிக்கின்றோம். இம்மகான்கள் உலகெங்கும்

எல்லாக் காலத்தும் வாழ்ந்தார்கள்; வாழ்கின்றார்கள்.

இவர்களுள் தென்தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த ஒரு

திருக்கூட்டத்தைத் தம்பிரான்தோழர் எனப் பெயர்

பெற்ற நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத் தொகையாகப்

பாடி வைத்திருக்கிறார். இதனை விரித்துச் சேக்கிழார்

பெருமான் திருத்தொண்டர் புராணமாகப் பாடியிருக்

கிறார். இவற்றிற் பாடப்பெற்ற பெரியார்கள் நமக்கு

மிகவும் அண்டியவர்களாக உள்ளனர். அவர்களுள்

சிலரது நாமங்களை நாம் சூடியிருக்கின்றோம். நாம்

அறிவறிந்த காலம் முதலாய் அவர்களின் நாமங்களும்

சரிதப்பகுதிகளும் நமக்கு ஊட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

அவர்கள் அருளிச்செய்த தோத்திரங்களே நாம் மழலை மொழிபேசும் வேளையில் நமது முன்னறி தெய்வங்களை மகிழ்வித்த முன்னறி தோத்திரங்கள். இப்பெரியார்களது சரிதங்களும், அருளிச்செயல்களும் நமக்கு அணுக்கமானவையும் பழக்கமானவையும் மாத்திரமன்றி முதற்றமானவையுமாகும். மாறாத மௌனத்தில் நிலைத்திருக்கும். உப சாந்தரான மகான்கள்கூட அச்சரிதங்களைக் கூறும் போதும், அவர்களது அருட்பாக்களைப் பாடும் போதும் உளம்நெகிழ்ந்து கண்ணீர் ஒழுக நாத்முதமுத்து மேற்கொண்டு தொடர முடியாத வராயினர்.

திருநீலகண்டத்துக்குயவனாரது சரிதத்தின் முக்கிய பகுதிமேல் வருவது. அவர் ' திருநீலகண்டம்' என்னும் சக்கி வாய்ந்த மந்திரத்தைப் பொருளுணர்ந்து நினைந்து வந்தவர். அவரிடத்து ஒரு தீயபழக்கமும் இருந்தது. அதனைச் சேக்கிழாரது பண்பார்ந்த செந்தமிழிலேயே கூறுதல் நன்று. "இளமை மீதார இன்பத்துறையில் எளியரானார்" என்பதே அச்செந்தமிழ். இப்பழக்கத்தை நினைந்து மானம் மீதார நொந்திருந்த அவர்தம் மனைவியார் தம்மைத் தழுவ முயன்ற திருநீலகண்டரை நோக்கி ' 'எம்மைத் தீண்டு வீராயின் திரு நீலகண்டம்' என்றுரைத்தார். அத்திரு மந்திரத்தின் முன் இன்பத்துறை யிற் சென்ற அவர்தம் புலன் பெட்டிப் பாம்பாய் அடங்கிற்று.' 'எம்மை' என்றதால் மாதர்கள் எவரையும் தீண்டாத உறுதியைத் திருநீலகண்டர் பூண்டார். மனைவியாருடன் ஒரே வீட்டில் உறைந்தபோதும் முதுமை வரையும் அம்மாதரசியையும் தீண்டாது புலனை வென்ற பெரியோராய்ப் புகழ்பெற்றார். இச்சரிதம் திருவடித்துறையைச் சேரும் குறிக்கோளுடன் வாழும் நமக்கு நல்லதோர் முன்மாதிரியாகும். திருவருளை முன்னிட்டுப் புலனை வெல்ல முயன்றால் யாதும் அரியதில்லை.

இயற்பகை நாயனாரது சரிதத்தின் சாராம்சம் மேல்வருவது. இச்சரித சாராம்சம் முழுதும் சுந்தர நம்பியின் 'இல்லையே என்னாத இயற்பகை' எனும் தொகைமொழியில் தொக்கு நிற்கின்றது. அவர்தம் நாமம் குறிப்பதுபோல் அவர் உலகியலுக்கு மாறானவர். 'இல்லையே என்னாத' என்பதற்கிணங்க அவர் தம்முடைய இல்லத்தரசியையும் இல்லையே என்னாத இயல்பினராயிருந்தார். சிவனடியார் வேடம்பூண்டு வந்த சுவாமி அவரிடம் அதைத்தான் வேண்டினார். அவர்தம் காதல் மனைவியை மகிழ்வுடன் கொடுத்தது மாத்திரமன்றி தமது இனசனத்தாரின் இடையூறின்றிச் சிவனடி யாருடன் சாய்க்காட்டு எல்லைவரை துணையாகவும் சென்றார். உலகியலுக்கு மாறான இவ்வரிய

செயல் இறையியல் துலங்குவதற்கு இணக்கமான செயல்போலும். இதனை எத்துணை இயல்பாகவும், இலகுவாகவும் இயற்பகையாரால் இயற்ற முடிந்தது. பொய்ம்மை சற்றுமில்லாது உண்மையான உள்ளத் தோடு இவ்வரிய செய்கையை இயற்பகையார் செய்தனர். இது அவர் சிவனடியாரைப் பாதுகாப்பாக விட்டு மீழும் பொழுது மிக நுட்பமாக மிளிர்கின்றது. அன்றுவரை அன்போடு வாழ்ந்த காதல் மனைவியை அவ்வண்ணமாக விட்டு மீழும் போதாதல் அத்திரு மகளையை மாதராருக்குச் சொல்லவேண்டிய அனைத் தையும் குழைத்துத் திரட்டி ஒரு பார்வையாலாதல் உணர்த்தமுடியாதா? அத்தகைய உலகியல் பொய் ம்மை ஒன்றும் அவர் சிந்தையில் இருக்கவில்லை. அது ஒரு மெய்ச்சிந்தையிற் செய்த சிவகருமம். இதற்குச் சிவனடியாராக வந்த சுவாமியின் மேல்வரும் நற் சாட்சிப் பத்திரத்தினும் மேலான சான்று ஏதுள்ளது!

எனும் இத்தேவாரத்திலே 'தேவாரத்திற் பொதி சோதியான்.....' என்னுமோர் தொடரையும் நமது விளக்கத்தின் பொருட்டு இணைத்துச் சிந்தித்தல் தகும். தேவாரத்தில் பொதிந்திருக்கும் சோதிப் பொருள் உறவுக்கோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால் முறுக வாங்கிக்கடையும் போதே முன்னிற்கும்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளது திருக்கச்சியேகம்பத்திருப் பதிக முதற் தேவாரம் கீழ்வருமாறுளது:

“கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார் பால் வீரவாடும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை அரவாடச் சடைதாழ அங்கையினில் அனலேந்தி இரவாடும் பெருமானை என்மனத்தே வைத்தேனே.”

பெரும்பாலான திருப்பதிகங்களிலே தலம் பற்றிப் பாடும் பதிகங்களில் பாடல்தோறும் தலப்பெயர் இடம்பெறும். இப்பதிகத்தில் 'என்மனத்தே வைத்தேனே' என்பதே பாடல் தோறும் இடம்பெறு கிறது. ஒருபாடலில் மட்டும் கச்சியேகம்பமேயானை என்மனத்தே வைத்தேனே' என வருகிறது. அரசு பெரும்பாலான திருத்தலங்களுக்குச் சென்று வணங்கும் போது அத்தலங்களில் வீற்றிருக்கும் பெருமானைத் தம் மனத்தகத்தும் பிரதிட்டை செய்துகொண்டனர் போலும். அவ்வாறு மனத்தகத்தே எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானை எப்போதும் சிந்தை செய்து கொண்டிருக்கலா மல்லவா! அவரது திருவிருத்தங்களுள் ஒன்று சரக்கறைத் திருவிருத்தம். இத்திருவிருத்தத்தில் பெருமான் வீற்றிருக்கும் கருவூலமாகத் தமது உள்ளம் திகழ்கின்றது என அவர் விளம்புகிறார். அவருடைய திருக்குறுந்தொகைகளுள் ஒன்று மறக்கிற்பேனே யென்னும் திருக்குறுந்தொகையாகும். அது பாடல் தோறும் 'மறக்கிற்பேனே, மறப்பனே' என்றவாறு நிறைவுறுகிறது. 'இவற்றைப் படிக்குமொருவருக்கு நம்மால் அவரை ஒருபோதும் மறந்திருக்க முடியாது' என்ற சுவாமிகளின் வாசகமும் 'தேடித்திரிந்து காசிக்கு வந்து கண்டேன். விசுவநாதனை என்னுள்' என்னும் திருமுகவாசகமும் நினைவு வருதல் இயல்பே. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் தேடிக்கண்டு கொண் டேன் எனும் திருவங்கமாலை இறுதிப் பாடலை, 'என்னுள்ளே தேடிக்கண்டு கொண்டேன்' என்று பாடு கின்றார். இறைவனை நற்சிந்தனை செய் திருப்பதற்கு திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளது தேவாரங்களும் வாய்ப் பானவை. இவ்வாறே திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் ஆதிய நாயன்மார்களது அருட் பாடல்களும் கைகண்ட மருந்தாய் அமைவன.

“பொய்தரும் உள்ளமில்லான் பார்க்கிலன் போனாடுவென்று மெய்தரு சிந்தையாரை...”

இவ்வண்ணமான எத்தனையோ நுண்ணி யனவும், அரியனவும், நெகிழ்விப்பனவும், நீராய் உருகச் செய்வனவுமான பகுதிகள் பெரியபுராணத்தில் உள்ளன. இப்படியே திருவாதவூரடிகள் சரிதம் அவர்தம் திருவாசக உருக்கத்திற்குத்தக திருவாதவூரடிகள் புராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர் கனகசபை யினின்று நடராச தரிசனம் செய்து 'மரவியல்பெய்தி' நின்ற உடலில் மீண்டும் உயிர்ப்புத் தோன்றியதைச் 'சாமுடலுக்கு உயிர் வந்ததுபோல்' என அப்புராணம் கூறுவது உண்மை வழிபாடு எத்தகையதென்பதைக் குறிகாட்டி நிற்கின்றது.

இத்திருத்தொண்டர்களது வரலாற்றுப் பரவையிலுள்ள சம்பவங்களும் வாக்குகளும் பிறவிக்கடலி னின்றும் திருவடித் துறைக்கு ஏற்றிச்செல்லும் தெப்பங்கள் போன்றுள்ளன. இப்பெரியார்களுள் சிலர் பாடியருளிய அருட்பாக்கள் பத்தாயிரக் கணக்கில் உள்ளன. இப்பரந்த அருட்பாவெள்ளத்தினைப் பிறவி விடம் தீர்க்கும் அமுதவெள்ளம் எனலே தக்கது. இஃதோர் அமுதவெள்ளம் என்பதைப் பல்லாண்டு காலம் பயின்று பயின்று சிந்தித்துச் சிந்தித்துக் கடைந்து கடைந்து தெளியவல்லாரே உணர்ந்துகொள்ள வல்லவர். அப்பரடிகள்,

“விறகில் தீயினன் பாலிற்படுநெய் போல் மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான் உறவுக் கோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால் முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே.”

நற்சிந்தனை

அடியர்

ஆடுவர் பாடுவர் அந்தியும் சந்தியும்
கூடுவர் குணம்பல பேசிக்கும் பிடுவர்
தேடுவர் செய்வதொன் றறிகிலர் திடமுடன்
நாடுவர் வாடுவர் நம்பர்தம் அடியரே 1

அச்சமும் கோபமும் அறிகிலர் பிரிவிலர்
பிச்சையே நச்சுவார் பிணங்குவார் இணங்குவார்
நிச்சமும் நோயிலர் நேயமே உருவினர்
நச்செழில் மிடறுடை நம்பர்தம் அடியரே 2

நீறணி நின்மலா நெற்றியங் கண்ணனே
ஆறணி சடையனே அம்பிகை பாகனே
சீறர வணிதரு செல்வமே எனப்பல
கூறியே குரைகழல் கூடுவர் அடியரே 3

அந்தமும் ஆதியும் அறியொணா ஒருவனே
எந்தையே ஈசனே எனப்பல சொல்லியே
கந்தமா மலர்கொடு காலையும் மாலையும்
வந்திப்பர் மலரடி வரங்கினர் அடியரே 4

சந்திரன் தவழ்தரும் சடையனே விடையனே
இந்திரன் முதலியோர் இறைஞ்சிடும் இறைவனே
சுந்தரர்க் காகமுன் தூதுசெல் சோதியே
எந்தையே எனச்சொல்லி ஏத்துவார் அடியரே. 5

ஆதலாலே தான் சிவதொண்டன் ஏடு, சித்திரை முதல் ஆடி வரை மலரும் இதழ்களை நாயன்மார் களுக்கு முதன்மை கொடுக்கும் கட்டுரைகளை ஏந்தி வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறது. இக்காலங்களில் நால்வரதும் குருபூசை நாட்களை ஆர்வத்துடன் கொண்டாடி அவர்களது அருளிச்செயல்களையும், புராணங்களையும் பாடி அவர்களைப் பூசிப்பதுடன், அவர்களுடாக இறைவனை உணர்ந்து இன்புறுதற்கும் வாய்ப்பாக இருத்தற் பொருட்டே சிவதொண்டன் இப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறது. பற்றற்றார் பற்றும் பரம்பொருளைப் பற்றுதற்கு நற்றவத்தோரை நாடுதலே நலம் பயப்பதாகும். முத்தியை வேண்டுவோர் முத்தியைப் பெற்றோரை முறைப்படி வணங்குதலே முறைமையாம்.

‘பற்றற்றார் பற்றும் பரம்பொருள் தன்னை செற்றம் நீக்கிச் செய்வன செய்து நற்றவர் தங்கள் உறவினை நாடிப் பற்றுதும் அதுவே பாக்கியமாகும். ஒதுக வதுநாம் ஒம் தத் சத் ஒம்.’

‘மத்தர் பேயர் மதலைய ரெனவே அத்தன் அருள் பெற்ற அன்பரிருப்பர் சித்தரு மவரே தேவரும் அவரே முத்தி வேண்டி முறைமையால் வணங்குதும்.

ஒதுக அதுநாம் ஒம் தத் சத் ஒம்

அடியவர் நெறியில் அடியடைவ தெந்நாளோ

சம்பந்தன் தாள்போற்றித் தான்பெற்ற செல்வத்தை எம்பந்தம் தீர்த்துநாம் எய்துவது தெந்நாளோ

அப்பர் பணிசெய்து அடைந்த திருவடியை இப்படியில் யாம்கண்டு இன்புறுவ தெந்நாளோ

சுந்தரர்செந்தமிழ்பாடித் துதித்த திருவடியை பந்தமற யாம்பாடிப் பணிவதுவு மெந்நாளோ

மாணிக்கர் மகிழ்ந்துரைத்த மாண்பான திருவடிக்குக் காணிக்கை யான்செலுத்தி களைதெளிவ தெந்நாளோ

கண்ணப்ப ரன்புசெய்த காளத்தி நாதன்தாள் எண்ணிப் பணிந்துயான் இன்புறுவ தெந்நாளோ

அம்மைக்குக் களியீந்து அருள்செய்த அப்பன்தாள் இம்மையில் யான்போற்றி இடறுவ தெந்நாளோ

திருமூலர் தெளிந்துரைத்த சிவஞானத் திருவடியை வருபிறப்பு இறப்பறுக்க வணங்குவது மெந்நாளோ

யானென தற்ற இடமே திருவடியாய் ஞானம் உரைத்தவனை நாடுவது மெந்நாளோ

தாயுமா னான்சொன்ன தற்பரத்தைச் சிற்பரத்தைக் காய மழியுமுன் கண்டறிவ தெந்நாளோ

அரும்புகழ் பாடி அருணகிரி தான்கண்ட கருணைக் கழல்கண்டு களிப்பதுவும் எந்நாளோ

திருப்புகழ் பாடித் தரிசித்த திருவடிகீழ் கருப்புகா மற்போய் களிப்பதுவு மெந்நாளோ.

- சிவசிந்தனை

The Sivathondan

To the Heart that yearns, the Lord draws nigh
(May - June 2018)

Volume: 82

Issue : 5 - 6

NATCHINTHANAI

THE GURU-GEM

The gem that blooms in sages' hearts, the masters of their senses,
Self-fashioned gem, which, ever new, was ever whole and perfect,
The gem that cures the cares of those their poverty confessing,
The gem whose rare and priceless worth by no one can be valued,
The gem that to the world appears possessed of many colours,
The gem extolled and revered by Visnu of blue body'-
This gem is gleaming everywhere throughout the land of Lanka;
This is the sovereign *guru-gem*, that made of me its liegeman,

The gem perceived by those who sing with hearts made soft and melting,
Pre-eminent and radiant gem with three eyes ornamented,
The beautiful gem that forcibly has won me to its service,
The gem that Visnu and Brahmā were powerless to discover²,
The gem that on its crown supports the crescent moon and Ganga,
The gem whose form is wreathed about with young and tender serpents"²
This is the gem that manifests within the land of Lanka;
This is the holy gem divine, that he who seeks can capture.

The gem that rends and tears apart the wretched gloom of bondage,
The gem bestowed as present free on those who offer worship,
Precious, rare and golden gem, without end or beginning,
The gem that will accomplish all the many wonders,
Original and foremost gem of all that have preceded,
The gem to which 'the three" prostrate, and all the host of *devas*-
This is the gem that has appeared in full and fertile Lankā;
This is the gem that is my own, the *guru-gem*, my ruler.

THE SAIVA SAINTS

I SAINT VIRANMINDAR and the Birth of a Great Epic.

There was a village called Senkuntoor in the hill country (Malabar). " In that village there lived a great devotee of the Lord, called Viranmindar. He belonged to the Vellala, caste. He had rid himself of all attachments within and without. He had an exceeding love towards all true devotees of the Lord. There was none to compare with him in his devotion towards them. At all the sacred places he visited, he first went and worshipped the devotees of the Lord and only afterwards did he go and worship the Lord Himself in the temple. He had left the hill country and was spending his time at sacred shrines. Every - where he led his life after the manner of the Lord's devotees. He arrived at Thiruvaroor and spent his time, worshipping the Lord there.

One day he saw the Saint Sundaramoorthy Nayanar pass through the courtyard of the temple. The saint, as always, richly dressed and with the bearing of a princely bridegroom, went his way without paying his obeisance to the devotees gathered there in the Devasiriyon - the thousand pillered Hall. Viranmindar saw it and was filled with indignation. He said "Get thee behind Oh Vanthonda. Oh the devotees, whom thou honourest not.

Get thee behind, Oh Shiva that forcibly make such a one thy chosen devotee. The Saint Sundaramoorthy heard these words and was taken aback. We learn from St. Sundaramoorthy Nayanar's own history, it was not out of any disrespect he did not approach Devasiriyon. It was his own feeling of

unworthiness to approach them that made him and his heart's prayer to God for the day when he would be made a fit servant of these devotees of God. He wanted to make amends. He sang the Song celebrating all the saints and devotees, "The Thiru Thonda Thohai," proclaiming himself the servant and slave of all the devotees.

The song earned the hearty appreciation of Saint Viranmindar, who continuing in this life of love was received by the Lord and made the chief among his *Ganas*.

The Saint Sekilar, when he held the high post of Chief Minister to the Cholian King, Anabhaya, found people everywhere entertaining themselves listening to the Jain Epic. Jeevaka Chinthamani. The saintly minister felt it a sheer waste of one's precious time. He felt the poetic beauties there could not help one to transcend the bondages of the world or 'of birth. He told the King - so. "Are there then noble stories of heroic Saiva saints, capable of granting material and spiritual welfare? Are the stories ancient, medieval or modern? Tell me the stories" said the King. The minister then related the stories of saints as given in the Thiru Thonda Thohai, enlarged later in Nambi Andar Nambi's Thiru Anthathi. The King was enthralled by the stories and commissioned his minister to write the stories in epic form. Sekilar went to sacred Chidambaram and started on the sacred work. He had earlier visited many of the places of the saints mentioned in the Thiru Thonda Thohai and gathered at first hand a great deal of information pertaining to each of the saints. He embodied all that he thus collected in his great narrative poem or epic, "The Peria Puraanam." The first hero celebrated in the Peria Puraanam is the singer of the Thiru Thonda Thohai, the Saint Sundaramoorthy Nayanar himself whose story we

- To be continued

THE AMRITANUBHAVA

CHATER : 7

- continue from th last issue

Refutation of Ajnanavada

- 140 The king Sahasrarjuna has a thousand hands, but does he become one thousand and one?
- 141 Even when there are spread on loom a number of strips. there is to be found in them nothing but thread.
- 142 Though a crore of words meet in the residence of speech, all of them are nothing but speech.
- 143 Though there are foliages of visible objects and waves of different visions, they are not different from the seer.
- 144 If a lump of raw sugar is broken into pieces there is nothing but raw sugar.
- 145 So the Atman does not become the object of difference though he perceives the appearance or manifests himself in the form of the manifold objects.
- 146 The unity of the Atman is not lost even when he comes to fill the whole universe.
- 147 Though in a silken garment, having borders of two colours, there appear different shades of colour, all of them are threads only.
- 148 If the eye had been able to see the whole without opening its lids that are closed,
- 149 Or, if a Banyan tree has its full growth without the breaking of its seed, the expansion of the one Reality can be compared with it.
150. Then if he vehemently desires not to see himself, he rests in himself.
151. It is like the absorbing of the sight in itself when the eyelids are closed.
152. Or as the ocean is full in itself without the rising of the moon, or as a tortoise naturally draws its feet within itself.
153. Or as on the new moon day the moon (with all her sixteen kales) enters the seven - teenth digit.
154. So when the Atman withdraws the seer and the objects that are seen, he is falsely called a conqueror, It really is his resting in himself.
155. The Adman naturally is all that exists. Then who perceives what? This state of not perceiving is his sleep.
156. He is naturally an object to himself if he says, "I don't desire this state of non - perception. I want to see myself."
157. The Atman is the eternal perceiver and the eternally perceived. Now what is there to be newly created?
158. Should the sky and the void, the air and touch, the light and brightness be newly related?

- To be continued

Bilingual Monthly, Registered at the G.O.P. as News Paper.
No. Q.D / 191 / NEWS / 2018

a) Printer : Harikanan Printers
K.K.S.Road,
Jaffna. 021 222 2717 / 18

b) Publisher : S. Manivasakan

c) Published for : Sivathondan Society Ltd.

434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.
T.P.: 021 - 2222799

Date of Publication : 01.05 .2018

Editor : S. Vinasithamby B.A. (Hons)

Sivathondan Nilayam,
Chenkalady.

Tel: 065 - 2240272

If undelivered please return to:
The Manager , "Sivathondan Nilayam"
434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

உ
சிவமயம்

01. நற்சிந்தனை 7ம் பதிப்பு	400.00
02. NATCINTHANAI (ENGLISH EDITION)	400.00
03. வள்ளியம்மை திருமணப் படலம்	150.00
04. நற்சிந்தனைக் கீர்த்தனைகள் - சாதாரண பதிப்பு	12.00
05. யோக சுவாமிகள் வழக்கையும், வழிகாட்டுதலும். (2ம் பதிப்பு)	350.00
06. என் நெஞ்சில் இடம்கொண்ட ஒரு பெரியார் யோக சுவாமிகள்	100.00
07. நமசிவாய மாலை	35.00
08. தியான காலச் சிந்தனை (புதிய 3-ஆம் பதிப்பு)	35.00
09. யோக சுவாமிகள் ஆளுள்மொழிகள் (புதிய பதிப்பு)	200.00
10. சிவத் தியான மாலை (உரையுடன்)	20.00
11. தாயுமான சுவாமிகள் திருப்பால் மூலமும் பொழிப்புரையும்	200.00
12. தாயுமான சுவாமிகள் பாடல் (மூலம் மட்டும்)	80.00
13. கைவத் திருமுறைத் திரட்டு (புதிய 4ம் பதிப்பு)	250.00
14. KANDHA PURAANAM	400.00
15. YOGUSWAMI TREASURED MEMORIES	300.00
16. YOGASWAMI LIFE AND SPRITUAL GUIDANCE	500.00
17. HOMEAGE TO YOGASWAMY	10.00
18. சண்முக கவசம்	25.00
19. முருகன் திருப்பாடற் திரட்டு	50.00
20. சூர்த்தத் திருப்புகழ்	50.00
21. சர்வஞானோத்திர ஆகம ஞானபாதவசனம்	50.00
22. திருவாசகம்	220.00
23. சிவதோண்டன் - செந்தமிழ் ஆங்கில திங்கள் வெளியீடு	600.00
ஆண்டுச் சந்தா	30.00

a) உள்நாடு

b) வெளிநாடு US \$

மேற்படி வெளியீடுகளைக் கொழும்பில் பெறும் இடங்கள்
திரு.க. சிவராசு,
5/2, விவ்ஹு ரவர்
82 W.A சில்வா மாவத்தை,
கொழும்பு - 06
தொ.பேசி : 0112559360

திரு. சி. மணிவாசகன்,
20 A 2/3, ஸ்ரீசன் வீதி,
கொழும்பு -06
(சனிக்கிழமைகளில் மாத்திரம்)
0112594462

விண்ணப்பங்கள், கடிதங்கள், காசுக் கட்டணை, தபற் கட்டணை, காசோலை முதலியன அனுப்ப வேண்டிய பெயரும் விலாசமும்.

Cheque, Drafts and Money Orders should be drawn in favour of
Sivathondan Society
434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.